مننه

دګرانو ملګرو لکه

د محمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سر سید سکول پرنسیپل عزیز الله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد ترړی

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامریډ ،عبدالقدوس خودېزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادرمجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

د کتاب نوم حرمونی زړونه

کاږي

ليکوال عبدالقادرمجرم

دچاپ کال جنوري (۲۰۱۲)

دچاپ شمير (۱۰۰۰)

شميره ۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸

ايميل qmujrim@yahoo.com

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږکور له ټوله کلي راپرې،د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود) پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چي په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه ـ د نۀ ګلبدو په وجه یې د وختونو بارانو دېوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چي خړې او شنې غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو ـ نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چي نژدې ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې ژبي لري چي وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي. پر خولۀ ور پرېوځي. تر هغه یې نۀ پرېږدي چي وژلی یې نه وي ـ"
یوه ورځ غټ ماځیګر زمونږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین ډګري خوسی کېدو ـ
زما د اووم کال دوه درې غاښه وتلي وو. یو غاښ ښورېدو ـ په خوسي کښي د میرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت ـ ښورېدلی غاښ ووتو. څۀ ویني یې هم وکړې ـ ما په زوره زوره ژړل کورته را روان شوم. میرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه ـ کورته چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولي ژاړې زویه؟ "
زۀ: "مورکۍ ! هغه مېرزاخان حرموني زما غاښ راویستو. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه! ستا غاښ خو له ډېره وخته ښوربدو- که د میرزا خان لاس نۀ وای ځيني نښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تۀ قصداً نۀ خوږولې".

زۀ: "یا یا حرموني قصداً په خولۀ کښې ووهلم. زۀ هم دی حرمونی په خدای که پرېږدم. خولۀ به يې ور وينوم."

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله. لېکين د حرموني په معنا نۀ پوهېدم چي څۀ ته وايي.

زۀ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نۀ درلود. روزګار یې ډ متوب وو. مور مي دريا، پلار مي ډول وهلو. هم يې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ويلې.

زۀ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم. يوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولۀ څۀ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وينې؟"

نابلده ښځه: "هو خود يې وينم."

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی."

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولۀ شي، دا ښاهستوکی هلک به يې څنګه پر بر! غورځاوو."

زۀ حېران شوم. ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ يو بل ځای پيدا کوي، راوړي يې، لويه وي يې. خدای شته د کلي ټولو ښځو زۀ ډېر نازولم. په هم دې ورځ چي مور لـه هغې ښادۍ کورته راتلو. په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به يې ور وا غوندې . زما پر زوی لنډې (تنګې يا وړې)دي ." بل يې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښې ور کړې . کله چې کورته ورسېدو ـ ما له خپلې موره پوښتنه وکړه

زۀ: "مورې ! دا حرموني څۀ ته وايي؟ "

مورکۍ خپله دريا په دېوال ځړوله مخ يې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځې مې درته ويلې دي دا حرموني ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن يې معنا هم زده کوې."

زۀ : "مورې ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدې ښځې ته ويل دا هغه د زرداد او زرګلې حرموني دی."

مورکۍ وش کړو.دېوال ته يې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړې دې خطا شه.کومه نابلده ښځه ته يې وويل؟ "

زۀ : "هغه تک سپين مخ،شنۀ خالونه،په زوره زوره چې يې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قميس چې يې په غاړه وو."

مورکۍ: "زويه ! دا به يې ګپه سره کوله. وتا ته به يې ناحقه ښکنځل ولي کول. زويه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښې سره ويل کېږې چې خبره يې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي.دا کوجاوي يو بل ته وايي .حرموني ،د رنډی زويه،د مرداري زويه دا سې نوري ښکنځا."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بيا ډېره خفۀ شوه ."
موركۍ: "حرمونی خو هغه ته وايي چې مور او پلار يې نۀ وي معلوم .ستا خو شكر دی هم مور شته هم پلار ."
زۀ: "موري ! چې زما مور او پلار معلوم دي بيا ولې بخت نامې ترور دا خبره په دردېدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښكارېدو . خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی ."
موركۍ: "زويه ! بد به دي كړي وي يا به بل څوك ياده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چې دې دا خبره په درد ېدلي انداز وكړه؟ "
زۀ: "موري ! دا چې تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر كړې . وتاته به هلته درك در كړي .تۀ خبره يې زردانه ترور چې تر خولۀ د غم توري راباسي .زۀ بلكل داسي محسوسه وم لكه د ډېرو غمجنو په منځ كښې چې ولاړه يم چې د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلكل داسي محسوسه وم لكه زۀ چې د خوشالو خلكو په منځ كښې ولاړه يم . چارپېره اتڼونه راباندي كېږي."
موركۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي."
لنډه دا چې نۀ مور كراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده .له هغې ورځې زما د حرموني له نامۀ كركه وشوه .اوس چې به د كلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره كاوۀ.
د كلي د هلكانو را پام هم په دې شو چې ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله . ځكه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چې اخير تر كور نۀ وتم .په كور كښې به ناست وم چې ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم. هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ. پر خرېيلي سر به یې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی. د مولوي صېب د خور زوی وو.
یوه وړوکي لور او یو زوی یې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماځیگر له کورنو زیرې (ټوک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکي لور او زوی. دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابري ورا کېدې.
مطلب مې دا دی زیاته ډوډی یې ټولوله. ولمر ته یې ښوده، وچوله یې بیا یې په سېرونو خرڅوله.
په کلي کښې چې به راووتم هلکانو که به یو نۀ بل راته ویل چې "تۀ حرمونی یې. ستا مور او پلار نۀ دي معلوم. تۀ زرداد او زرگُلي پیدا کړی یې. زموږ خو مور او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو."
دوه وخته مجبوره وم. یو سهار بل ماپښین ماجت ته تلۀ. په مولوي صېب مي سبق ویلو. د کلي ماجت وو. هلکان او نجوني گڼ راتلو. مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو، خپله سېپاره به یې په لاس کښې ونیوه پر مخ شا به ځنگېدو. په زوره زوره به یې سبق ویلو.
په ماجت کښې زۀ او د میناري په نامۀ نجلۍ ښکاره وو. مینار هلکانو په دې نۀ پرېښوده چې میناري د (رحیم)؟ لفظ نۀ ویلو. داسي هم نۀ وو چې زده کېدو یې نۀ. (رحیم) یې یاداوو نۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښي به یوۀ ناره کړه .اکثرو هلکانو زۀ نۀ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟ " یا به یې وویل "(رحیم)." ما چي به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو. سبق ته به یې کتل خولې به یې له خنداڼ کي وې.
ما به مولوي صېب ته وویل .مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو ! کرار شئ. خپل سبقونه وایاست. شیطانۍ مۀ کوئ."
زۀ به پر خپل ځای کښېنستم .ډېري ورځي به مي د سبق په میان کښي وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم. بابا ته به مي وویل چي زۀ بله ورځ سبق ته نۀ ځم.
بابا به زۀ تر لاس ونیوم ماجت ته به یې راوستم .ټول هلکان به یې وغندلو. مولوي صېب ته به یې هم څۀ خبري وکړې .داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې. ما د قران مجید پنځمه سېپاره شروع کړه.
یوه ورځ چي زۀ په ژړا کورته ورغلم. بابا ته ډېر خښم ورغلی. زۀ یې تر لاس ونیوم ماجت ته یې راوستم .مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپین د پاچ پټکی پر سر دی .پراخه ږیره دي پرې ښې ده، بربت دي پاک خرېلي دي. پنډ مغځی ورته ناست یې .هلکان ټول سهار او ماپښین په جنګ تېر کړي .دا غوښین بدن دي په خاورو کښي شه. دا سپین کالي او توره سدرۍ دي وبل ته پاته شه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت، نوراني څهره زما پر خاورو نهٔ شوه پېرزو. په زړهٔ کښي مي خدای ته زارۍ کولې "خدایه ! تهٔ د بابا خبره مهٔ ورسره منه. مولوي صېب مهٔ وژنه. مولوي صېب خو له ما سره بد نهٔ دي کړي. دا هلکان ټول مړهٔ کړه. بد خو هلکان را سره کوي." چي ولمر ته تکه سپینه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ را په یاد شوه !.
مولوي صېب له وړې خندا سره
مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زهٔ سلطان له څنګه کښېنوم. یو هلک به یې هم له څنګه نهٔ کښېني. اوس خو به خوشاله یې."
بابا: "څنګه سلطانه زویه؟ "
زهٔ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم."
بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه. زوی به یې کړم چي وتاته به یو هم ږغ کوي."
چي د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه. د هلکانو ښهٔ راپام شو. په ماجت کښي خو یې د مولوي صېب تر مخ ږغ نهٔ راته کاوو چي دباندي به راووتو. یوهٔ به له یوهٔ کونجه رانار کړه بل به له بله کونجه "حرموني ! حرموني خو یې. د حرموني نکاح نهٔ کېږي. حرموني که ملا شي لمونځ نهٔ ورپسې کېږي." چا څهٔ ویل چا څهٔ.
هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې. دا وخت به د لسو کالو وم چي له مور او پلار سره یوې ښادۍ ته لاړم. دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښي سودا اړه(بنده) شوه چي ښځو اتڼ اچولی وو۔ موركۍ يې په منځ کښي ناسته وه .د خپل تور وچكي لاس په وړدو ، نرۍ ګوتو يې دريا وهله .د خلګو ښاهستې ښځې،تكي سپيني څهرې،ښاهسته جامې د هري يوې خولۀ له خنداړ كه وه .په اتڼ کښي اوښتي را اوښتې۔

خدای شته ډېره مي خوا بده شوه .په دې نۀ چي زما مور تكه توره ، وچكۍ ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چي د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډكي دي۔هر څۀ يې پوره دي۔زما مور يوار دوی ته دريا وهي۔دوی ټولي خوشاله ساتي بيا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځي زړې جامې ټولوي۔

دباندي راووتم۔د يوۀ ماشوم په لاس کښي مي د ماتي هنداري ټوټه وليده۔هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راونيوه .خپل مخ مي په کښي وكتو۔كه مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بيا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښكاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسي راته وويل "كېدای شي ته د زرګُلي او زرداد زوی نۀ يې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ،وچکی،جګه ونه،سوربخون (سره تـه ورتـه)وېښـتان،ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه،کاغذ غوندي نري شونډان همېشه پـه سرخي سرۀ،توري غټي سترګي په رنجو توري چې هر چا به ولیده د پېغلي شک يې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چې د درو اولادو مور ده. دربانديي خندل يې.په درو کنډواله نما خونو کښې يې کور وو.

د خونو ومخ ته یې سر او کـال یوه ساله ولاړه وه. پـه یوه وړه خونه کښې يې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولـو کلیوالـو سودا د زردانې لـه دوکانه وړه . په رنګ دومره ښاهسـته وه چې پـه ټول کلي کښـي يې ثاني نۀ وه خو عمل يې تورو خاورو خوړلی وو.د کليوالـو لـه خولې يعني عملي ښاهست يې ګوره پـه خپله کـه کلیوالـو لـه خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښې په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه .

زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تـر خپلـه مـور زرګلـه هم ډېر نـازولم . ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه .په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زیاته مینه وه.

زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چې د دنیا یو کار يې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به يې په کور کښې تېروله.کله به زردانې پـه زور تر کور ویستو.هغه د چا خبره(نۀ د تودې نۀ د سړې وو).

ساتلی هم زردانې . پـه کلي کښـي کـه زردانـه پـه مرداره يا رنډۍ مشهوره وه . د ژړګل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .کـه يې پـر بدن نوري غوښي نۀ ځابدې بيا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چې به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو۔ موربه ورتـه ويل "ورشه پرېوځه د زردانې ژړګُله۔"

ما ټوله ورځ د زردانې او ژړګل په کور کښې تېرولـه۔ کـه بـه مـور نـۀ راپسې راغلـه شپه مې هم لـه زردانـې سره د زردانـې پـه کـور کښـې کولـه۔

زردانـه داسې ښځه وه چې مـورډ پـه دې کـور کښـې څۀ کـول هغـه مـو کولای شو۔ که به مورډ په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پـروا نۀ په کوله۔ خو دې مرداري، رنډې زردانې مورډ درې سره يعنې يـو زۀ دوه خپـل زويـان (زامـن) پـه ورځ کښـې دوه سـاعته پـه خونـه کښـې بندولو۔ يو زۀ،دوه خپل زويان (زامن) تـر دننه کولـو لـه مخـه بـه يـې راته وويل "که دباندې ځئ که اوبه څيښئ ورشئ بيا بـه تـر هغـه نـۀ را وځئ چې زۀ نۀ يم راغلې۔"

دا به يو ګړې راسره دننه وه بيا به يې مورډ لـرې لـرې سره کښېنولو دا به را ووته۔دروازه به يې بنده کړه چې دوه سـاعته پـس بـه يـې ماتـه د دړو سورې سورې دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کـړه ۔سـر به يې ښۀ ږمنځلې وو۔ سترګې به يې توري کـړې وې ۔نـوري جـامې بـه يې اغوستې وې۔مورډ ته به يې په زيږو سترګو وويـل "ګـورئ ګـورئ چې د دې خونې کيسه وچاته ونۀ کړئ۔"

چې را وبه وتوو۔دروازه ته مخامخ به يې د لرګو پـه سـاله کښـې ډوډۍ تيـاره يښـې وه ۔ژړګُل بـه چارځـانو ورتـه ناست وو۔ مـورډ بـه پـه منـډه منډه د لرګو د سالې تر مخ لاس ومينځلو۔د سترخوان ته به ورغلو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښبي به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خوني ته ورتلو.
هم داسي به دسترخوان هوار وو ژړ ګُل به ورته ناست وو. تر هغه يې
ډوډۍ ته د زرداني له وېري لاس نۀ شو ور وړلای چي موږ به نۀ وو
ورغلي.
ژړ ګُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو. هغې وړې چار دېوالۍ ته به
ورغلی چي يوه لويه خونه پکښې جوړه وه. څلور پنځه غټې غټې
سوري. يوه لويه دروازه يې درلوده. په هغه خونه کښې زرداني بې
شمېره چرګي او چرګان ساتلي وو. چرګو ته به يې داني، او به
واچولې. که به يې هګۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې.
موږ تر هغه له زرداني نۀ ولاړېدو تر څو چي به ژړ ګُل نۀ وو راغلی.
ژړ ګل چي به راغلی. را ټولي کړې هګۍ به يې راوړې. زرداني ته به
يې هګۍ ورکړې. زرداني به موږ ته يوه يوه هګۍ راکړه. موږ به په
اوبو کښې جوش کړې چي پخې به شوې. را کوزي به مو کړې.
دو مره وار به مو نۀ ورته کېدو چي سړې شي. هغسي تودې تودې به
مو له يوۀ و بل سره وجنګولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپله
هګۍ سپينه کړه. وبه يې خوړه.
د مياشتي په اخير کښبي به زرداني موږ ته روپۍ را کړې. موږ به په
کلي کښې هم هګۍ په واخيستې. دا هګۍ زرداني په زوره په
ژړ ګُل ښار ته وړلې. له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را
غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګُل له ښاره ډېره وېره کېده .ډېر په وېره ښار ته تلو-ژړګُل چي به د ښار په لوري روان شو-څواره به و درېدو پر شا به يې را وکتل .يوه ورځ چي ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل
ژړګُل: "زردانې ! ډېر وېرېږم .داسي نۀ چي ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي-"
زردانه: "پېښ دي شي .هغه په دې څۀ خبر دي چي رڼا له دۀ سره ده .هغه رڼا په ښارونو کښي غواړي-"
ژړګُل: "ښځې ! داسي نۀ وي د رڼا حال يو چا ور وړی وي-"
زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا ،رڼا ،رڼا څۀ ستا پر تندي ليکلې ده .ځه لاړ شه يوه بلا دي نۀ خوري-"
زۀ: "ترورې ! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنګه؟ "
زردانه ترور: "هو زويه ! داسي نۀ وي تۀ په کلي کښي دا خبره يو چا ته وکړې.توره تياره به راباندي جوړه شي .تۀ ورشه دا جامې وکاږه .هغه د جمال خان جامې واغونده .زۀ به دا ستا جامې و مينځم بل به دا تنې پر کښېږدم.تا خو پر قميس تنۍ درولې دي.له دې واره چي ژړګُل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي
زۀ: "ترورې ! ستا مور ،پلار او ورونه د ښار په تيارو کښي ژوند کوي که څنګه؟ "
زردانه ترور: "هو زويه ! پر خولۀ لاس ونيسه-"

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ژړګُل به ښار ته لاړه کار يې موږ کاوۀ ـ چرګو ته اوبه، داني اچول، هګۍ راټول ـ په هغه شپه که به مور نۀ راپسې راغله ما شپه هم د زرداني ترور په کور کښې کوله ـ داسې هم نۀ وو چې د زرداني په کور کښې يوائې وېره شوه لکه د ژړګُل چې کور به وو موږ به ټول په خونه کښې ورسره ويدۀ وو ـ دۀ به وځنځير دروازه ته يو غټ تېر هم ودراوو ـ

زموږ په کلي کښې يوۀ زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه ـ کليوالو پروا ځکه نۀ په کوله چې ډمه وه ـ

د کلي بله ښځه تر کور د باندي له خپل ورور، تربور، نژدې قريب سره لا هم نۀ شوه درېدلای ـ يوه زردانه وه چې لېږخي به يې غرلې وې ـ د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو رېغېده ـ په زوره زوره به يې ورسره خندل ـ

په کلي کښې داسې خلک هم ډېر وو چې له عزرائيله يې دومره نۀ شوه وېره لکه له زرداني ـ زردانه په دې مرداره، رنډۍ وه چې پرده يې نۀ کوله، نۀ يې خوښوله ـ

زۀ چې ډېر کم وم ـ کليوالو به ويل "د ډمې زوی سلطان يې ريباري کوي ـ " زردانه د کليوالو په هره خبره خبرېدله پروا يې نۀ په کوله ـ

زۀ په دې ورته حېران وم چې زموږ د کلي په يوۀ نر کښې دومره غيرت نۀ وو لکه په ښځه زردانه کښې ـ

په دې بله ورځ ماځيګر چې ژړګُل له ښاره راغلې ـ د کور له سودا سره سره يې زموږ د پاره نوې جامې او نور شيان هم راوړو ـ په شيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې د دې تر زویانو (زامنو) زما ونډه ډېره وه. زما جامې او نور شیان یې را کړو چې کور ته یې لېږلم پر تندي یې مچ کړم. له اوښکو ډکي سترګي یې ژر په بل لور واړولې.
زهٔ چې کورته روان شوم لمن مي په شیانو ډکه وه. پر دې مي سوچ کاوهٔ "دا زردانه ترور ته څهٔ ورپېښه ده چې تا کور ته لېږي سترګي یې له اوښکو ډکي شي." کورته چې ورغلم. بېخي لمر پر لوېدو وو.
مورکۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښې واګه راواچوه."
مورکۍ: "زویه! اوس واګه ښکاره نشته بل زهٔ په کار اړه یم. سهار به وختي که خیر وو سر ومینځې. نوې جوړه به واغوندې."
هغه ماښام دومره رابانديي اوږد شو چې څهٔ درته ووایم. که د ماشومتوب خوب نهٔ وای شاید تر سهاره مي نفس ختلی وای. ویدهٔ شوی وم. سهار لمر راختو چې مورکۍ راپورته کړم. له پورته کېدو سره سم راغلم د ننه مي په خونه کښې د جامو د مینځلو صابون تیوته پیدا کړه. بدنۍ مي له اوبو ډکه کړه د باندي لاړم. د جامو په صابون مي سر ومینځلو چې راغلم مورکۍ چای راوړلې.
مورکۍ: "تهٔ دا چای څیښه. زهٔ تر هغه پوري ستا په پرتوګ کښې واګه اچوم."
ما لیده چې مورکۍ د بابا له ځیرو، سپینو جامو ځیره ویستله. ستن او سپنسی یې پیدا کړو. هغه ځیره یې کټ کړه، ټکونه یې تر وکښو. هغه واګه یې په پرتوګ کښې را واچوله. ما د چای له څیښلو پس په ژوند کښې اول وار (ځل) وو چې نوې جامې مي واغوستې. څهٔ درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایم د هغې ورځي له خوشالۍ . شاید یو چا داسي ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښي لیدلې هم وي. دا ورځ مي ټوله په کلي کښي تېره کړه . یوه او بل کورته ورتلم . په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرموني راته ویل یا یې ویلي وو ما پروا نه په کوله.
داسي قضا ما پښین به وو چي کورته راغلم. مورکۍ چای پخکړې وې . دباندي د دېوال سایې ته ناسته وه . د چای پیالې ډکي وې . دباندي د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښي داسي سندره ویله کېده
"لاډو لاډ نګه څهٔ غواړي. یو کړدی اوړهٔ غواړي. په مالګې ښهٔ تروهٔ غواړي
حوري حوراني. پردېسي سلطاني. سلطاني زوی دې ژاړي
ایه (دغه) ورا د چا کره ځي. ایه ورا د خدای کره ځي "
په دې وخت کښي ګڼ شمېر نجوني زموږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې . زما و د مورکۍ له ځنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه . مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چي دوی را رسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې . دوی سره منډې کړې . بېرته سره را یو ځای شوې . مورکۍ ولاړه شوه.
زموږ په کورکښي خو څهٔ وو نهٔ . ګوره له خوني یې څهٔ ورته راوړو. اوس خو ډېر وخت تېر دی هېر مي دي بیا یې نجونو ته وویل "اوس لاډو رانښکاره کړئ. " نجونو لاډو ور ښکاره کړه. ټولې نجوني سره یو ځای وې. په دې نجونو کښي یوه وړه ماشومه چي شین زړوکی پړونی یې پر سر وو. دوه ځایه خو ببخي غټ سوري وو باندي . د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکارېدو . سور د غټو سپينو ګلانو قميس، پر هغه هم داسي واړهٔ واړهٔ سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټې . په لځو پښو . خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه .
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زهٔ: "په کور کښي څهٔ هم وو چي دې نجونو ته دې ور کړل؟ "
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې . هغه مي ورکړې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو. سهار به موركۍ په زور پورته كولم ـ موركۍ په زړۀ ډېره صفاوه . له خدايه ډېره وېرېده . سهار به يې ضرور لمانځۀ ته هغه وخت پورته كولم چي اذان به شروع وو يا به شوى وو. بابا خداى شته په لمانځۀ كښي څه سوست وو. زۀ موركۍ په دې پورته كولم ـ ماجت ته يې لېږلم چي بابا په لمانځۀ كښي سوست وو.

په دې شپه موركۍ څه اوګاره (ناكرار) وه. ماخوستن يې لا تبه وه. ټوله شپه يې په ټوخي تېره كړه . سهارګاه وه چي موركۍ ډېره ټوخي هلاكه كړه .زۀ هم له موركۍ سره سم راپورته شوم . دې يو ګړى سر په لاسونو كښي ټينګ نيولى وو. اخير يې اوربل كړ. اوبه يې تودې كړې . د اودس اوبه يې راكړې . دې چائينكه پر كښېښوده او زۀ راووتم. تكه توره تياره وه . اسمان له ستورو ډک وو.

اودس مي وكړ. بدنۍ مي دباندې په دروازه كښي كښېښوده . څادر مي پر ځان راتاؤ كړو ماجت ته ورغلم. مولوي صېب سنت كړي وو. تر مهراب دباندې ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کيلوال يو يو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پـر ولاړ وو. مولـوي صـېب ولاړ شـو اقامـت يـې شـروع کړو. جمـع ودرېـده چـي سـلام و ګرځېدو. خلګـو ژر ژر خپلـه دعـا وکـړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.

دعا وشوه .کليوال ولاړ شو.ما ځان د مولـوي صـېب پـه خـاطر شـا تـه کړ چي مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چي ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني وسر تـه مـي کتـل چي لـوګى را وتو.نري يـخ شمال يوې او بلي خواته ځنګاوو. له شـا را پسـې ږغ شـو "سلطانه وه سلطانه !."

ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوى بازخان وو.روغبړ يې راسره وکړ.
بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! يـوه شـپه مـي دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم."
زۀ: "څۀ څۀ؟ "
بازخان: " زرداني ته مي درسره بوځه." واړۀ يې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تـر زرګُلـه مـور رابانـدي ګرانـه ده .بلـه ورځ کـه دي داسـي حرکـت وکړ.زردانـه در خبـروم .پـه خداى پر تـوګ پـر سـر در وتـړي. ښـۀ سره معلوم يو.ټول کلى د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري."
بازخان: "پر ځان يې بده مۀ لګوه .کلى ټول در خبر دى. تـر اوسـه دې رېبـاري کولـه .اوس پـه خپلـه ورسره لګيـا يـې .د کلـي نـر او ښـځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چې په سپینه ورځ یې په غېږ کښې ټینګ نیولی یې - مچې درځخه اخلي. اوس مچه بازي دربانديٰ کوي. "
زۀ: "بازخانه ! تۀ غلط یې. "
بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟" ویې خندل.
زۀ: "بازخانه ! که ایمان تېرولای شې . په خپله ورشه ګنې زۀ د مور رېباري نۀ شم درکولای. که هر څو مرداره یا رنډی ده. "
بازخان: "د ډمې زویه ! دا به تۀ کوې . که وخت لږ وو که ډېر. "
زۀ: "افسوس پر دې کوم چې د ډمي، حرموني زوی زۀ یم . د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی. "
بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو. زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو. سترګو مو اوښکي وکړې. کورته راغلم بابا هم را پورته شوی وو. چای مو سره وڅیښلې . دباندي راووتم . لري د کور له شا د (څا)د شمال لور ته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم . په کنډوالو کښې ناست وم. د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه . بازخان مي په دې ملامتاوۀ چې په حقیقت نۀ دی خبر. زردانه په دې چې تۀ ولي له ما څخه په سپینه ورځ مچې اخلې ؟ دا خو یو حقیقت دی چې ټول کلیوال شکي دي. کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم.
اوس لوی سړی یم . تۀ مي په غېږ کښې ټینګ ونیسې پر تندي مي مچ کړې. نۀ نۀ زردانه چې له ما سره څۀ کوي. د بازخان څۀ کار دی.
اخیر مي دا فیصله وکړه چې ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې. که يې څۀ ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوې بيا که خداى له دۀ شو که له تا."

مخه مې وکړه د بازخان کور ته ورغلم. يوۀ ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دى."

د دوى د کور شا ته چې را وګرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خوني دروازه خلاصه وه. د خوني په دروازه کښې مې ټوخه وکړه. په بسم الله سره ور ددننه شوم. په هغه ژوره خونه چې تقريباً يو ګز په مځکه کښې لاندې وه. تکه توره وړه خونه، اور په نغري کښې بل وو. دوى څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زويان (زامن) يوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک (د شېرخان ورور). د څپلۍ له کښلو سره سم مې له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې داسې شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به يې نۀ وه خوړلې. ښادک ونيوم.

ښادک: "لېونى يې؟"

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده."

بازخان: "ښادکه! ويې باسه. دا د ډمې په زوى خو د سړي رنګ بد برېږي."

زۀ: "د ډمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوى."

ښادک زۀ دباندې را ويستم. دى ورغلى زما څپلۍ يې راوړې. ما دباندې څپلۍ په پښو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څۀ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولۀ لاس ونیسه. زۀ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نۀ کوي."
زۀ: "بله ورځ یې خولۀ ورماتوم. نن خو مي د خبرو نۀ، د ځاپېړي بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نۀ د ښادک نۀ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. ښادک په خونه دننه شو. زۀ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر راغلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په ځاپېړه وهلی دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په ځاپېړه واهو؟ د دغو زور مورِ لرو؟"
زۀ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نۀ بل کلی. دا سړي ډوډۍ او زړي جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. داسي کلی او خلک بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي. دا لږی یا سر به یو سي." ته ور شې د لږي لرشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې له سمي غوښي برخه درکړې ده؟ خیرات پوخ کړي یوه ورځ یې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښي خیرات وشي ـ هغو خلکو ته برخي راوړي چي ښه ګزاره یې کېږي ـ پاخهٔ خیرات ته هم له لري لري هغه خلک راغواړي چي نوم یې په وځي ـ په موږ خیرات نشته؟، زکواة نشته؟ ـ مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودهٔ ته ورکوي ـ نهٔ مولوي دا وایي چي په ما زکواة نهٔ کېږي، نهٔ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چي زموږ زکواة ختلی دی که نهٔ ـ په هدیره او ښادۍ کښي روپۍ و ملایانو او هغو خلکو ته ورکوي چي نوم یې په وځي ـ وموږ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښي را کوي ـ"

بابا: "هلکه سلطانه! دا خبري خو ستا نهٔ دي!!ـ"

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي ـ دا یې ټولي له هغې څخه زده کړې دي ـ هغه خپل حرموني یې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چي ورته حېران به شې ـ"

بابا: "ښځې! د زرداني دې خبرو ته څهٔ پام دی ـ دا خو د ښځو د عقل خبري نهٔ دي ـ"

مورکۍ: "دا د زرداني خبري دي ـ"

دلته وماته زردانه ترور را په یاد شوه ـ په دې سوچ کښي ولاړ شوم ـ "ښهٔ چي له دې ځایه لاړ شو ـ زردانه ترور خو پاتېږي ـ نهٔ نهٔ که په هر څهٔ بازخان جوړېدو جوړوم به یې ـ که نهٔ جوړېدو ورسره سپینوم به یې ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځې بابا او مورکۍ په وېره کښې وو چې نن به بازخان وهلی وي.نن به يې وهلی وي.خدای شته وېره زما هم شوه.د زردانې ترور دا يوې خبرې زما تسلي کوله چې دا سې خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپکوي.دلته به مې له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو.د زردانې ترور له وېرې نږغ نۀ شي درته کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ د زرداني له کوره بند شوم. په دې کښې مياشتې څۀ کال تېر شو. زرداني به کله يو زوی جمال (جمال الدين) را لېږلی وو. کله به يې بل زوی سدو خان را لېږلی وو چې دۀ ته وو ايه رادې شي.
زۀ د زرداني کور ته له وېرې نۀ ورتلم. زردانه وماته معلومه وه چې لستوڼي به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نۀ کوله. له هره چا سره يې سپينوله. بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته يې لا وار نۀ وو خطا.
بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای. زما د شاپېرې غېږ يې له ژړګُله کښو. هر ځای چې به يې ژړګُل پيدا کړو تنګاوۀ به يې. د خلګو په مخ کښې به يې د زرداني پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بيا يې له کوره راوتل هم پر بښودو. هر کار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.
يوه ورځ د يو چا په کور کښې ښادي وه. مورکۍ دورې تللې وه. بابا دباندې وتلی وو. زۀ د ماپښين له لمانځۀ راغلم. اور مې بل کړ. چائينکه مې پر کښېښوده. جمال راغلی چای پخې شوې. په دواړو مو سره وڅېښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه! تهٔ مورکۍ غوښتې."

زهٔ: "څهٔ يې کولم؟"

جمال: "څهٔ خبر يم ويل يې که نهٔ راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم."

زهٔ: "بيا هم."

جمال: "نور نهٔ يم خبر خو دا يې راته وويل."

زهٔ: "سمه ده چې له مورکۍ او بابا يو کور ته راشي درځم."

جمال: "نهٔ سلطانه! تهٔ دا راته ووايه تا زموږ کور ولې پرېښودی؟"

زهٔ: "جماله وروره! اوس خو شکر دی لوی يم. په هر څهٔ پوهېږم. کله به زهٔ دا سپين سرې مور او سپين ږيری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مې دا سپين سرې مور د بل په خوشاليو کښې دريا وهي. د بل د کور سرې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده کړې ده زهٔ مزدوري کوم. خپله سپين سرې مور کور کښېنوم. بس نوري د بل د کور سرې ډوډۍ او جامې نهٔ په راوړم بل ته دا سي وکړه چې پلار دې بل وار ښار ته تلو تهٔ هم ورسره لاړ شه. ښار به ووينې. يو دوه واره چې تهٔ ورسره لاړ شې. په ښار کښې به څهٔ شناخت پيدا کړې. بل وار به زهٔ هم درسره لاړ شم. دورې به يو کار پيدا کړم بل تهٔ هم اوس لوی يې. پلار به له دې سترو خلاص کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي تۀ او سدو يې نۀ پرېږدئ."

جمال: "وروره ! په خدای چي ښه صلاح دي راکړه . تر څو به تا هم مور ساتي مورې هم."

زۀ: "جماله وروره ! ستا د مور خو دي پر ډېرو نرانو بلا وګرځي. ستا د مور په سر خو د دې کلي ښۀ مړونه نۀ شي کېدلای."

جمال ولاړ شو د رخصت لاس يې را کاوۀ دا يې راته وويل "وروره ! بېغمه شه . ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي ورته وويل."

جمال روان شو. ما خونه جارو کړه . چائينکه او پيالې مي ومينځلې . راغلم کښېنستم . په دې سوچ کښي ناست وم چي "دې بلا ته اوس ورځې که نۀ . که ور نۀ شې دلته در پسې راځي. که راغله يا ورغلې د نۀ ورتګ وجه به ضرور ورته وايې. پوره کال دي دو که ورکړې ده."

زۀ لا په دې سوچ کښي وم مورکۍ په خونه را دننه شوه . په يوۀ لاس کښي يې دريا په هغه بل کښي د پاته سړو غوښو کاسه . هم يې په هغه بغل کښي سړه نغښتې ډوډۍ نيولې وه.

دريا او کاسه يې کښېښودې . ډوډۍ يې په دسترخوان کښي ښوده.

مورکۍ: "زويه ! تا ډوډۍ خوړلې ده که نۀ."

زۀ: "هو موري ! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه ! که دي نۀ ده خوړلې -ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي-"

زۀ: "نۀ مورې ! هر څۀ مې کړي دي-تۀ ورشه لاس او مخ و مينځه راشه پر دې کالي پربوځه-لږ ارام به وکړې-"

دې لاس او مخ نۀ و مينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه - کوم ته چې ما څنګ وهلی وو-دستې داسې ويده شوه لکه يو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بيا ويدۀ وي-خدای شته ډېر زور يې راکړ-سترګې مې له اوښکو ډکې شوې-

په دې وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودريده -ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندې در وځم-دا نيهامه شوه-زۀ سوکه ور ووتم-دباندې د ختيځ د دېوال سايې ته سره کښېنستو-

زردانه: "ښۀ تۀ داراته و وايه ولې نۀ راځې؟"

زۀ: "تۀ دا زما ستړې مور او پلار نۀ وينې-"

زردانه: "ښۀ يې وينم هم په خبره يم-"

زۀ: "چې وينې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي-"

زردانه: "هو خود يې غواړي-"

زۀ: "نو بيا څۀ پوښتنې کوې؟"

زردانه: "داسې نۀ ده ،داسې نۀ ده ،داسې نۀ ده - صفا صفا و وايه -کيسه څۀ ده؟ دا عبث خبرې پرېږده-"

زۀ: "نۀ دي عبث-"

زردانه: "دي-که مۀ وايه نۀ مې درته ويل-"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې۔"
زردانه: "هو هو۔"
زۀ: "په دې نۀ درځم۔زۀ اوس ځوان يم۔تۀ ما په غېږ کښې ټينګ ونيسې او مچې راځخه اخلې۔ په دې کښې دې کوم چم دی؟ "
زردانه: "نۀ داسي نۀ ده ۔په غېږ کښې خو دې زۀ له هغه وخته ټينګوم، مچې درځخه اخلم چې تۀ ماشوم وې ۔دا هم نۀ دی عذر۔"
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چې دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي۔"
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليوالان۔ټوله شپه په دېوالو اوړي را اوړي ۔سهار له هم په هغو کورونو کښې عزتمني ښځې غواړي۔
دا خو تۀ هم ټول ښۀ پېژنې چې تر ماينې محدوده دي ۔د وربنداري پړونى تر ماينې ځغلوي۔"
ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چې زۀ يې د موټر ځنګ ته ولاړوم۔د موټر په شا کښې يې ببشمبره غوټې پروتي وې۔
زۀ: "عزيز ټېکداره !دا دومره غوټې۔"
عزيزټېکدار: "چې شپږ يې د بل ماينې نۀ ساتلې د هغه ټېکدار ببخي ماينه......"
زردانه: "پښتانۀ وايي(د ښار دروازې تړل کېږي نۀ د خلګو خولې)۔تۀ په دې خبر يې۔زۀ چې تا نۀ ووينم بدن مي اور اخلي اور۔تۀ په دې ځۀ خبر يې چې ما دا دومره وخت په رنړو اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېـــر کـــړی دی -خـــو زمـــا زړۀ اوس هـــم دا نـــۀ منـــي - ریښتیا ،ریښتیا راته ووایه."

زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بیا به وعده راسره کوې چي ما څۀ ویل هغسي به کوې هم."

زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ویل هغسي به کوم."

زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در یادوم هغه څۀ کوې .په دې ټول کلي کښي به وچا ته رېغ نۀ کوې .یو ما وجمال ته څو خبري کړي دي هغه به هم هغسي کوي."

د نۀ ورتګ مي د بازخان کیسه له سره تر پایه ورته وکړه .د زردانې سترګي له اوښکو ډکي شوې.وار يې نۀ شو وه .پر را وغورځېده .په غېږ کښي يې ټینګ ونیوم .مچي يې راځخه اخیستې .زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو چي څومره دربی يې کاوه.ما ویل داسي نۀ موړکی یا بابا را باندي راشي.

چي زردانه ترور روانه شوه.د خوني د ختیځ په کونج وګرځېده . د لوېدیځ په کونج ببو جانه انا راجاروته . ببو انا ببخي ډېره سپین سرې، پر ملا کږه،تک سپین وېښتان يې په سرو نکریځو سور کړي وو.

ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو.ښځو په خپلو ناروغیو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخیستې .ببو انا چي تر ما را ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زویه ! که دي یو غړپ اوبه راکړې.له تندي مرم."
زۀ: "څۀ سختره ده کورکښېنه." پر و مي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار ړېره وشکوم.تۀ بیا وماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه.بدنې مې راواخیستـه.دوې سې (هغه ځای چي ګډې پرږدي)ته ورغلم. بدنې مې لـه ګوډي را ډکه کړه. د ببو انا شراو شور مورکۍ هم راوېښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله.چیري ورکه یې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څۀاو څۀ کړم له نمکه او اتامه پـه چپ . د اوبو غـوړپ نۀ دربانـدي پیدا کېږي .خلګو تـه لاري ښیاست . "یو څه پوچ یې لا وماتـه وویـل بیا پـه خپلو کښـي پـه ګپه شوې.
مـورکۍ: "پـه پلانکۍ دي حـال شـتـه. پـه پلانکۍ دي حـال شـتـه ...؟"
ببو انـا: "ښـې دي ببخـي ښـې دي . د بخت راجا لا یـو څۀ وخت مخکي یو مانده اولاد پیدا شوی وو.ډاکټرانو ورتـه ویلې وو. په ښیښه کښي به یې ږدئ . څو روپۍ یې د ورځي او شپې ځیني غوښتې .زۀ چي ورغلم ټول مي لـه هسـپتاله را پـه مخه کړو چي کور تـه مي را وستو.هغه د خپلو اناګانو چل مـي ورسره وکړ. کډې مي وکښ، پرور مي پکښي هوار کړو. پر پراړۀ برسېره مـي وړې هواري کړې.لندي مي پر کښېښوده.
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې
کار ته حېرانه ده .وايي زمونږ يقيقن نۀ پر راتلو چې داسي هم
کېدای شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لوڼې لري."
ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري .لور يې تر ټولو کشره ده .د
بخت راجا بيا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چې تمامه ورځ
يې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چې په سورلاستي (ګړه)
يا(خوږې) ورته دم کړه."
زۀ په دې سوچ کښې شوم چې دا سورلاستی وڅۀ ته وايي؟
ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستی نۀ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل."
زۀ دلته پوه شوم چې سورلاستی قاتل ته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم . بله چاره نۀ وه . که نۀ ورتلم زردانه راتله . د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم . مچې يې را ځخه اخيستې .
سهار چې راپورته شوم . ماجت ته لاړم . لمونځ مې وکړ . کورته راغلم . ژر ژر مې چای وڅيښلې . مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم . زردانې او ژړګل دواړو پروړ راوړی وی . په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې . زردانې چې زۀ وليدم را ولاړه شوه . د ژړګل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم . څو کلکې کلکې مچې يې را ځخه واخيستې .
زردانه: "ژړګُله ! تۀ دا هګۍ سمې کړه زۀ سلطان ته چای راوړم . "
ژړګُل: "سمه ده . "
زۀ : "ژړګُل کاکو ! لـه دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي . "
ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمې ده . که په ژمي په لس روپۍ خرڅېدې . اوس په پنځۀ خرڅېږي . بس ګزاره به په کوو . د بل روزګار خو زۀ نۀ يم . "
زۀ : "تۀ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه، دوې رانيسې . په پنځۀ او شپږ خرڅېږي . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل: "هو شکر دی."
جمال له دباندي دننه راغلی. ځان یې ښۀ جوړ کړی وو. سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام علیکم!."
زۀ: "وعلیکم سلام. جوړ پخیر." روغبړ وشو.
زۀ: "جماله! خیر خو دی ځنګ دي ځان جوړ کړی دی. یو چا وادۀ ته غوښتی یې که څنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره! له بابا سره ښار ته ځم."
زۀ: "دا خو ډېر ښۀ کار دی. په ښار کښې به لږ بلد شې. نور څۀ که دي نۀ کړو تر لاسه. د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې. موږ خو ټول کلی لکه ړانده چي په کور کښې مو ناروغه پیدا شي. مولوي خوار ته ولاړ یو. هلته تۀ راسره لاړ شه وماته هسپتال نۀ دی معلوم. که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نۀ پوهېږم."
زردانې ترور چای راوړې. موږ چای وڅیښلې. ژړګل کاکو او جمال روان شو. ژړګل کاکو د دړو صندوخ په شا کړ. جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخیستې وه. زۀ، زردانه او سدو په کور کښې پاته شو.
زردانه ترور: "سلطانه! اوس لاړ شه. هر کار چي کوې ماښام ضرور راشه. زۀ او سدو یوازي یو. وېره مو لا نۀ شي. د سدو یوائې دی."
زۀ: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم . له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ. لاړم يو ځوړۍ بوټي مي راوړو. ماپښين شو. په کلي کښې د ځوانانو غېږ وه .تر ماځيګره وغېږ ته ناست وم . ماښام شو. له لمانځهٔ پس د زرداني ترور کورته وراغلم . دباندې يې د خونو ترمخ کالي هوار کړي وو. ډوډۍ تياره وه .د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ. زموږ د درو سره بشترې يې پر يو ځای په خونه کښې هوارې کړې وې . دې ته خو مي له شرمه رږغ نهٔ شو کولای . د ميان پر بشتره په خپله زردانه ترور پرېوته. زهٔ او سدو هم په کيسيو سره ستړي شو. سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو.

ما لمونځ وکړ.راغلم چي راغلم پر بشتره پرېوتم.زرداني سر را پورته کړ.د تېلو وړوکی څراغ يې پوهه کړ. زهٔ د زرداني له ښي لوره پر بشتره پروت وم . په زړهٔ مي يو خدای ښهٔ خبر وو. هم په دې وېره کښې ويدهٔ شوی وم . يو وخت چي راويښ شوم . زرداني لاس را باندې اچولی وو. زهٔ په خولو داسي خيښت وم لکه يو سړی چي له جامو سره په والهٔ کښې ډوب کړې بيا يې راوخېژوې.

وېري اخيستی وم .په خولو کښې غرق وم . خوب مي وتښتېدو. ويښ پروت وم . يو حرکت مي نهٔ کاوو.يو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته .له ما څخه لږ وځکېده . ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته يې ځان ور نژدې کړ. لاس يې پر واچاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ويدۀ شوې وم .يو وخت چې زرداني ترور لاس راباندې واچاوو بيارا ويښ شوم. په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې . بېرته به هغه د ماپښين د دېوال خبرې را په ياد شوې چې زرداني ترور ويل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ.
ما د زرداني ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو. راپورته شوم . زردانه ترور ګوره ويښۀ وه که راويښۀ شوه .دا هم راپورته شوه . څراغ يې بل کړ. ماته يې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم. د زرداني ترور له شا ږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه. داسې نۀ وي بيا چاى ته نۀ شې را. "
زۀ: "تروري ! راځم. "
دباندې مې اودس وکړ. راغلم سنت مې دلې وکړ بيا ماجت ته لاړم. دا ورځ د جمعې مبارکې وه. مولوي صېب نصيحت شروع کړ.
مولوي صېب: "کليوالو ! ! نن به د اسلام پر پنځو بنيادو خبرې نۀ کوو. پر دې په څو څو واره ږغېدلي يو. فرض ،فرض دي . تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي .نن به له دې دوو يوه کوو يا به تاسو سر خلاصوئ يا به زۀ کډه کوم . تاسو به بل ملا پيدا کړى .زۀ به يو بل ځاى خپله روزي پيدا کړم.
په تاسو کښې دا دوه خويونه دي. يو دا چې هر يو دا هڅه کوى که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه . ټوټه څۀ داسې خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه بېلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي.
دويمه دا چې د انسان زړۀ ازارول داسې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړۀ، د انسان زړۀ.د انسان زړۀ."
لۀ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا يې غوښت چې کليوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځای په ګوتو کښې ونيوو .يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې داسې سړی چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نۀ وي ظهير کړي."
په اخير کښې يې لاس پورته کړ.دعا يې شروع کړه .لمر ښۀ پورته راغلی وو چې له ماجته راووتو .د زردانې کورته راغلم.
زردانې ترور او سدو چای څېښلې وې.
زردانه ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې . ما خو ويل کورته تللی دی."
زۀ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صېب نصيحت کاوو."
زردانه ترور: "ښۀ." ولاړه شوه چای يې تودې کړې را يې وړې.ما چای په تازيله څېښلې.
زردانه: "چای په سوکه وڅېښه.څۀ تازيله دې ده."
زۀ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړی دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چي راشې ـ جمال او پلار ګوره راشي که نهٔ ـ"
زهٔ: "سمه ده ـ"
را روان شوم ـ تر غرمې مې د قمرالدين د كور خونه لوڅه كړه ـ غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو ـ ډېرې بدې تنها كي يې كړې وې ـد ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو ـ
قمرالدين: "سلطانه ! كار كوه ـ دا لاسونه به دي پاخهٔ شي ـتر اخيره خو به د زرداني ياري، د زرګُلې سرې ډوډۍ او زړې جامې نهٔ وي ـ په كار كولو سړى نهٔ كم اصلېږي ـ"
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وكړو ـ د لاسو خوږ مي له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله ـ ما اوبه ورته راوړې ـتر ماخيګره مو د خوني شا و خوا خاوري خيشتې كړې ـ ماخيګر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راكړه ـ زهٔ سبا نهٔ راځم ـ د كار د پاره بل سړى پيدا كړه ـ"
قمرالدين: "هو خود يې دركوم ـ سبا دا ختې پورته كول غواړي ـ كه تا نهٔ واى ويلي ما درته ويل ـ نن خو هم په در كښېوتى وم ـ پر نيمه ورځ مي نهٔ شوې شړلاى ـ"
چي قمرالدين روپۍ را كولې ژړګُل وجمال مي ليدو چي له ښاره د كور په لور راروان وو ـ دا تسلي مي هم وشوه كورته لاړم ـ ماښام موركۍ د باندي كالى هوار كړى وو ـ ما جت ته نهٔ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ۔ مورکۍ ته مي ورزغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي۔ "
مورکۍ: "خود يې در وړم ستړی به يې۔ډوډۍ وخوره ويدۀ شه۔ زۀ او بابا يې وروسته خورو۔"
مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې۔ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې۔ډوډۍ مي واړوله۔بالښت مي سم کړ۔د تېري شپې ګرمي را پـه زړۀ شوه چي زرداني په تکه سره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړم۔ څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو۔ پـه دې کښـي يې څۀ مقصد وو۔ کـه دې دا چمونـه نۀ کولای ۔ خلګو پـه خدای کـه دا تهمت ورباندي ويلی وای۔ په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم۔ د شپې يو وار را ويښ شوم۔ ولاړ شوم۔د ماخوستن لمونځ را ياد شو۔په وس مي نۀ وو۔ بېرته راغلم پرېوتم بيا پـه ځان نـۀ يم خبر شوی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چي جمال راغلی ناري یې کړې ـ زۀ چي راپورته شوم ـ لمر ښۀ لوړ راغلی وو ـ زۀ او جمال دننه لاړو ـ جمال کښېنستو ـ مورکۍ چای پر کښېښودې ـ ما او به واخیستې د باندي مي مخ ومینځلو ـ راغلم مورکۍ چای راوړې ـ موږ ته یې پیالې را ډکي کړې ـ

مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسي خوب ـ د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو ـ د سهار لمانځۀ ته مي پورته کولای نۀ شوې ـ تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو ـ له برایه دي دوه لمنځونه قضا کړو ـ"

زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم ـ له خدایه به معفي غواړم ـ قضا یي به یې را وګرځوم ـ"

مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ ـ زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمي کېږي ـ"

مورکۍ ولاړه شوه ـ زۀ پر بالښت پر بوتم پښې مي وغځولې ـ

زۀ: "یاره جماله ! بدن مي داسي ټوک ټوک دی ـ په خدای که یو حرکت کوي ـ زۀ به پښې درته وغځوم ـ"

جمال وخندل ـ خالي پیالې او چائینکه یې اړول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته. ریښتیا په ځان حال نهٔ لري چي د پښو له غځولو پس اجازه غواړي."
زهٔ: "ښهٔ تهٔ حال راکړه. ښار ته لاړې ځنګه وو؟ خوند یې کاوو؟"
جمال: "خوند څهٔ خوندونه. یو ښاهسته هسک کورونه، تر ورځ یې د شپې ډېر خوند وو. یو رڼاګانې، ښاهسته خلګ. نر او ښځې ګډ ګرځېدو. دا مخپټې چا پېژندلی هم نهٔ. ښځې د ورځې څهٔ د شپې یوا ځي ګرځېدې. سوداګانې یې کولې یاره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول. یو ځالاکه ماشومان، په منډه تر سړک یوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو. په موټرونو کښې یې چورت نهٔ واهو."
زهٔ: "ښهٔ بیا خو ژړګُل کاکو ډېر ګرځولی یې."
جمال: "نهٔ مڼا د هغه سړي زوی وګرځولم. د هګیو دکان چي یې دی. بابا خو چي ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندي نهٔ وځي. تر ماښامه په دوکان کښې وي. ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي. سهار چي را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي. له دې واره یې یوه بله ناشونې وکړه. د یو څو کسانو ګنې (څهرې) یې راوښودې. که چیري داسي خلګ درباندي پېښ شو دا پوښتنه یې در څخه وکړه چي د چا زوی یې؟. زما نوم بدل ور اخله. پېژني دي ستا ګنه (څهره) ببخي ډېره مورته ورته ده."
زهٔ: "څهٔ مطلب؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نۀ پوهېږم . ګنه مي مورته ورته ده . نوم به د دۀ بدل ور اخلم."

زۀ: "دا چي پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي . زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي . ښار ته چي لاړ شي په منډه کورته راځي . ضرور يو چل شته."

جمال: "برايه چي کورته راغلو . دی او مورکۍ مي ډېر پر دې خبره ستړي کړو . تر اخيره يوۀ هم دا نۀ وويل چي دا سي کيسه ده. نۀ سلطانه ! ! زۀ په دې کښي ورک يم . هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی . دا مورکۍ يې ولې له ځانه سره وتړله."

زۀ: "خير دا به معلوم کړو چي ژړګُل کاکو څۀ کړې دي . تۀ دا راته وو ايه . په ښار کښي ښۀ وګرځېدې."

جمال: "هو ما خوستن مو بېخي ناوختنه ډوډۍ وخوړه . د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا(د هګيو دوکاندار)خپل زوی علي جان ته وويل "زويه ! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه ." علي جان موټرسائيکل را ويستو . زۀ له شا ورسره کښېنستم . د شپې يې د ښار په دې ګټه ګوټه کښي سم کړ . زما پر موټرسائيکل اول وار وو چي سپور شوم لاس مي ټينګ په علي جان پوري نيولې وو . له وېري رېږدېدم."

علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي . بېغمه کښېنه . تۀ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره . پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو.ښځې به له شا ناستي وې.دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ماشوم به يې لا هم په غېږ کښي وو.دلته علي جان موټرسائيکل دومره تېز چلاوو-زما دومره وېره شوه چي ورته ومي ويل "دا موټرسائيکل سوکه چلوه.دا سي نهٔ چي خوږ مو کړي."

علي جان وخندل "جماله! وېرېږه مهٔ.نن يې لا ستا په خاطر سوکه چلوم ." يو ځاى يې له ډېرو بائيسکلونو ،موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو-يو سړى راغلى.پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل.دهٔ ته يې يو ګردى شى ور کړ.دهٔ په جېب کښي واچاوو.

پر مخ روان شو.يو ځاى يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځاى يې په دروازه کښي ولاړو پوليسو ته ونيول . هغو سوري کړو-بېرته يې دهٔ ته ور کړو-دننه يې پرېښودو.دننه چي ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو-نر او ښځې ګډ-زاړهٔ،ځوانان او هلکان،زړې ،پخې او پېغلي،وړې دومره ډېر وو چي شمار يې نهٔ کېدو.

يو ځاى بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو-د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو-د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو.په ځا کښي سندري ږغېدې .دوې ښځې په کښي ګرځېدې.دوو کسانو يوهٔ بل ته ويل "ياره دا ښځې نهٔ دي.دا کدړاګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څهٔ بلا ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وویل "نرښځېان ." ما ورته وویل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه."
علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي . «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ."
ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي وو ایه. "علي جان داسي حېران غوندي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟" ما ورته وویل "هو."
علي جان راته وویل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟ "ما ورته وویل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نۀ په لوست او لیک بل نۀ هغه لفظونه چي ډېر په احتیاط پټ په کار کېږي."
علي جان وویل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟ "
زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نرښځېان څۀ شی دي . چیري او څنګه ژوند کوي .زمونږ د خاورو په خړو کلیو او کوڅو کښي چي پیدا کیږي؟
هغه دوه زاړۀ موټرسائیکلان ولاړ وو. یو وخت دوه کسه دننه څا ته راغلو. موټرسائیکلونه یې سټارټ کړو. په څا کښي یې دومره تېز چلول په خدای که علي جان پر مځکه چلولی دی . سو که سو که په څرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو. شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو. خلګو روپۍ ورته نیولې .په یوۀ لاس یې روپۍ ټولولې په بل یې موټرسائیکل نیولی وو. خوند خو یې ډېر وکړو. یو چي څا د دړي نۀ وای. ښوربدو زما وېره کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم.وماته ځان
داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چې کوم . ټول په ډېره
خلګ په کښي سپارۀ وو.هغه وارۀ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه څرخونه وو.یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا .
علي جان ویل "په دې کښې دې بیا سر ګرځي ."نور
حیوانان،مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو.سړي ته یې هغه
د دۀ راکړی شی څو روپۍ ور کړې.موټرسائیکل یې را روان کړ.
کورته راغلو ویدۀ شو.سهار چې را پورته شو.چای مو
وڅیښلې.د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دې دا
زوی ځوان دی.په دې مې ښخې زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی.
دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته.ډېر بختور خلګ
یاست.زموږ د قام خو دا بد بختي په برخه ده.یو ځای ملایان
ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي
.ټول پر کورونو ناست دي حرامي تنخواګاني خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه.زۀ هدیرې ته ورغلی وم.په مور
پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو. زۀ په کښې
ناست وم.دا ملنډې مو په له ووهلې.د سمال به مو راونیوو زما
قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ.ما در بخښلې دي.
زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان ګوره.په دې ورځ هم
خلګو ته سر نۀ ور خلاصوي .که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ
وغورځووي چې په دې اسخات ،زکواة او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چې خلک دا سې کوي او که نهٔ.د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ.
د دې خلګو ایمان وماته معلوم دی.دوو شیانو ته ببخي ژر وار خطا کېږي.یو داسې بد رنګي بل د خان نوم ته.
زهٔ د غټو خلګو هدیرو ته هم ورځم.د ثواب په نیت نهٔ له شرمه.سبا په مخه سره ورځو.زهٔ د هغو په هدیرو کښې هم دا خلک وینم په مړي پسې روپۍ ډېري وېشي .زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره.ټول عمر یې د خلګو حق خوړلی دی .د خلګو جائیدادونه یې لاندې کړي دي .پر خلګو یې ظلمونه کړي دي .نن د هغو خلګو حق را اخلي بېرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښې ورکوي .دلته هم د مولوي صېب ایمان..... " ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي.
دا خبري مې په دې درته وکړې . تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چې حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ " باباواړه وخندل.زهٔ پوه شوم چې بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چې (حرامي او د ډمې زوی زهٔ یم .د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی)ـ کاکا خپله خبره جاري وساتله.
"ژړګله ! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو.د دوی پر حال باید افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پـوه شـوم چـي د کاکـا ذهـن د انصـاف کچـاريو تـه لاړ ـ د بابـا خندا بې ځايه ورته ښـکاره شـوه ـ د دۀ دا خيـال نۀ وو چـي بابـا پـر دې وخندل چي زموږ په کلي کښي سکول نشـتـه ـ د مـلا سـبق يـې ويلی دی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښي چاى پر يښې وې چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو۔نور يې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو۔ سهار وختي او ماځيګر ښه ګزاره په کښي کېدله۔غرمه او ماپښين ډېره تکليفجنه وه۔اوس بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو۔پر سر يې اوس لوی لوی سوري وو۔پـه دې تـک سرۀ لمر بـه د نغري وڅنګ تـه مورکۍ ناسته وه۔

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم۔دعا مي کړې وه۔پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل۔چت څۀ دېوالونه يې لا پـه لوګي تور وو۔ د شمال لور تـه يـوه وړه دړه پـر دېوال ټـک وهلې وه۔يـوه زړه کاسه،درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو۔يو د غوړو دونيم سېره ژېړ ټيم (ډوبی) پر پروت وو۔ د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ بـه بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښي ښودله

د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي موږ يې سر پـه لرګيو پوښلی وو۔ برسېره مـو دوې زړې بشـترې ټـولي پـر ښـودې چـي هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(برستن) ، هره نالي ته مورکۍ رنګ پـه رنګ پيني يښې وې ـ لاندي يو سپين غټ صندوخ چي مـورکۍ بـه زمـوږ مينځلې جامې پکښي ښودې ـ
د سهېل له لور بې وتړلو شـوو بشـترو تـه نژدې دروازه وه ـ لـږ را دې خواته يو غټ سوری چي د کړکۍ کار مـوځيني اخيستوـ پـه ګرمي کښي به خلاص وو ـ په ژمي کښي بـه نـيم پـه ختهو بند وو ـ نيم به مو پـه ګدړو بنداوو ـ
د لوېديځ لور ته په ميان کښي نغری ، په چت کښـي پـر هغـه برابر دودکښ (د لوګي د پاره سوری) ، يو جار (د بوټو ځای)جوړ وو ـ په ژمـي بـه د نغـري لـه يـوې غـاړي (لـوري)مـورکۍ لـه هغـې بلـي غـاړي بابـا کښېنستوـ داسي نـۀ چـي يـو زمـوږ کـور داسـي وو ـ تقريباً د ټول کلي که يوه خونه وه که دوې ، ټولي داسي وې ـ
په ټول کلي کښي دوه صفا ښاهسـته کورونـه وو لکـه د نادرخـان او ملک منګل ـ د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلوـ ودې ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو ـ
دا ښـۀ شـو چي مـورکۍ دننـه راغلـه ـ چائينکـه او پيـالې يـې کښېښودې ـ پيالې يې ډکي کړې ولاړه شوه ـ د دړې لـه سره يـې هغه د بورې ټيم (ډوبی) راخيستو ـ ما مصله را ټولـه کړه ـ راغلـم د مورکۍ له څنګه کښېنستم ـ پياله مي راپورته کړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "زويه ! دا روزانې پرېږده .دا ستا په وس نۀ کېږي .له خدايه به بله روزي غواړو. د غم روپۍ را وګټې خو نيم نۀ شوې پاته."
زۀ: "موري ! دا يو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم .تر ما واړۀ هلکان د بل مزدورۍ کوي. ټوله ورځ بېلچې وهي."
موركۍ: "هغه له وړوکوالي په بېلچو وهلو اموخته دي."
زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم. مورې ته يې څوک تياره راوړي."
زما و د موركۍ تر ميان لا دا خبري روانې وې چي چاى خلاصي شوې .موركۍ په خوا بدي ولاړه شوه. چائينکه او پيالې يې ټولي کړې .ما د ټوال ته شا ووهله .د ښار سوچ مي پر سپور کړو. بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلکو او خړو کورونو ، سپېرو دښتو ، خړو پوټيانو او ښکو ته.
زړۀ به مي د شا له پښتي ونښتو "نۀ نۀ ځم نۀ ځم .دا خپل خلک او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړي .پر دې سركسونو او پاركونو نۀ ور كوم ." ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوى وي. په دروازه کښې د خاټو (غاټو) کاكو زوى ودرېدو.
هلک: "سلطانه ! بابا ويل مانښام دي ډوډۍ ته راشي."
زۀ: "خيرات مو کړى وو ؟ "
هلک: "نۀ مېلمانۀ دي."
زۀ: "مېلمانۀ څوک دي؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چي هلک روان شو۔ماته دا سوچ را ولوېدو چي "دا څنګه ډوډۍ ده چي ته يې هم غوښتی يې .په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم تر ننه چا نۀ دی غوښتی.تۀ يې څنګه وغوښتې؟"

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نۀ ووته .ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغونې وه .د اسرې (لنډي برات)د څلورمي ورځې میاشت تر رڼه سترګه(ځلان سوری) لاندي تر غرۀ ښه لوړه ولاړه وه. تر میاشت لاندي بیا د غرۀ تر سره د اسمان کیناره داسي تکه توره وه چي سړي نۀ ده اوورو ګمان پر کولای شو ،نۀ د ګړځ چي ور ورسېدم .دوی دباندي کالی هوار کړی وو۔ چارپېره پنځۀ شپږ بالښته پراتۀ وو۔نور يې تلتکان کت کړي وو۔ د بالښتونو پر ځای يې يښي وو۔

له سلامه پس مي څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښې چي خاټول کاکو او زویان ټول مخته راغلو۔روغبړ يې راسره وکړو کښېنستم.زما له کښېنستو سره سم د دوی ږغ شو .موږ ببېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو۔

سید ګل کاکو له درو زویانو سره را ورسېدو۔له سلامه پس روغبړ وشو چي دوی کښېنستو۔ خاټول کاکو زوی ته وویل "ورشه اوبه راوړه ." هغه اوبه راوړې.سید ګل کاکو ته يې ونیوې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "خاتوله ! مور شو میا(ناوه) نیولې ده .تر هغه مور ستا په شي څکه نهٔ کوو تر څو چې دي بخښلي نهٔ يو. "
خاتول کاکو: "سید ګله ! خدای به تولي خیر کړي .تهٔ دا او به وڅیښه. "
سید ګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص درته راغلی یم .نن زما غاړي ستا چاړه ده .نن مي د هر څهٔ اختیار ستا دی .ما تهٔ شین زړی کړی، سترې کړی یې .ناحقه مي پر خلګو ګرځولی یې. "
خاتول کاکو: "سید ګله ! ما هم داسي په اخلاص بخښلی یې لکه تهٔ چي راغلی یې .زما ستا له اوومه سپښسي قسم دی. " سید ګل کاکو هڅه وکړه چي ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سید ګله ! له دې ګایه(خبري) مي قسم دی .تر هغه چي اوبه دي نهٔ وي څښلې. "
سید ګل کاکو اوبه ښودې .خاتول کاکو یې په ناستي په غاړه کښي لاس ور واچول .یوار بیا ټولو په غېږ روغبړ وکړو.
ډوډۍ راغله .ښه ښوروا او توري، سپیني غوښي وې .ښهٔ تر بسو مو وخوړه .دسترخوان ټول شو .خاتول کاکو خپل زوی ته وویل ورشه ترخې چای پخې کړه.
سید ګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم .چي خاتول ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کي د یو ډېر لوي سړي کار کړی وو. "
زهٔ پوه شوم چي په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سيد ګل کاکو ! کوم کار؟ "
سيد ګل کاکو: "هغه بازخان چي دي په څاپېړه وهلی وو."
زۀ: "سيد ګل کاکو ! مجبوره يې کړم." تږوله کيسه مي ورته وکړه
سيد ګل کاکو: "زويه ! دا نوی نسل تر موږ ښۀ دی .د خبري څۀ د څاپېړي ځواب نۀور پرېږدي .موږ لېوني يو چي پر ځوانانو لګېږو."
خاتول کاکو ته يې مخ ورواړاوو "خاتوله ! په ما و تا خو يې دري مياشتي ملنډي ووهلې .په دې هلکانو يې پخدای که درې ورځي ووهي."
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سيد ګل کاکو: "زويه ! په دې خو خبر يې چي زما او د خاتول پر لښتي سره داوه وه."
زۀ : "هو خود خبر يم.تۀ په خاتول کاکو ملامت هم وې."
سيد ګل کاکو: "هو زويه ! په پوهېدم .خبره مي تر خولۀ وتلې وه بيا مي دا تربورګلوي وسترګو ته ولاړه وه."
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه ورځ چي مولوي صېب نصيحت کاوو. زۀ پوهېدم چي تا يادوي چي تر ماجت را ووتو.يوار مي لا دا خيال شو چي سيد ګل کاکو ته ووايه پر تربورو باچاهي مۀ کوه. په تربورو باچاهي وکړه بيا له دې خپله کم عمر او ستا له سپيني ږيري شرمېدم .اوس دا راته ووايه ولي پښېمانه شوې .بې دريمه د خاتول کاکو کورته راغلې؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید گل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده ـ لنډه به یې درته وکړم ـ ما چي په خاتول دعوه وکړه ـ خاتول په خان ننوتو ـ خان زه ور وغوښتم ـ مور دواړو خپلي ورشي ورته وکړې ـ خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ ـ "زما ګواهان خو نهٔ وو ـ خاتول هغې ورځي ته خپل ګواهان راوستو ـ په هغه ورځ خان نهٔ وو بلي خواته تللی وو ـ هم داسي په دې کښي درې میاشتي تېري شوې ـ کله به خان نهٔ وو ، کله په مور کښي یو مانده ، کله مور دواړه راغلي خان به نهٔ وو ـ
یوه ورځ مو خان پیدا کړی ـ دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه ـ اوس خو دي کولمې راکښي پرې کړې ـ "
خان یوه ورقه راکړه ـ دا هغه پلاني سړي ته ور وړئ ـ هغه به ستاسو خلاصه در وکړي ـ " مور هغه ورقه راواخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښي کاوو ـ دهٔ په دوکان کښي د ېوال ته شا وهلې وه ـ مور هغه د خان ورقه ورته ونیوه ـ دی هغسې د ېوال ته پروت وو ـ یو بل ځوان چي په دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تهٔ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره ـ زهٔ په کومه ورځ خلاص یم ـ "
چي دا خبره یې وکړه ـ ما بېرته هغه ورقه ځیني راونیوه ـ خاتول ته مي وویل "راځه ـ " چي را ووتو ـ څو ښکنځل مي ځان ته وکړو ، څو خاتول ته ـ له هغه پس مي ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه ـ زهٔ له زویانو سره کورته درځم ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مورې سپين ږيرو کښې که دا ستاسو عقل واى ـ ولي به مو دومره ځله خوارول ـ "

په دې وخت کښې د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه ـ تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده ـ

د چاى له ځيښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو چې زۀ کور ته راورسېدم ـ د باران څاڅکي هم شروع شو ـ کالي دباندې هوار وو ـ ما خپل کالى له واره سره ونغښت دننه مې يو وړو ـ موركې خپل او د بابا کالى دننه راوړو ـ يوه د اوبو بدنۍ دباندې پاته وه ـ زۀ په هغه زورور باران کښې ور ووتم ـ بدنۍ مې رادننه کړه ـ يو ځاى باران زورور وو بل ځاى هوا ـ زما په خيال داسې زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښې چې په کوګل کښې به پر كرار وو ـ

خونه څڅېدله چې په کور کښې څۀ لوښي وو هغه مو په خونه کښې اوبو ته کښېښودل ـ د دروازې خواته خونه څڅېدله ـ مورې پروا نۀ په کوله ـ د موركې څراغ په لاس کښې وو ـ وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په کوم دېوال چې به دريا ځړېده بيا به مې ور ناره کړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه ـ دا ډک لوښي به وباسم ـ " چې ما به لا ټول لوښي نۀ وو کتلي ـ موركې به بيا تر دريا را رسېدلې وه ـ د باران تر درېدو پورې مورې په ولاړې ولاړ وو ـ د سهارګاه وخواته مو بشترې هوارې کړې بيا زۀ ويدۀ شوى وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکی وه چي را ویښ شوم . د مخ د مینځلو اوبه مي را واخیستې راووتم .د خونو شاته وګرځېدم .کیلوال مي لیدو چي د خونو پر چتونو ولاړ وو.خود به د هر چا خونه لکه زموږ دا تویېده .خاوري یا به یې ګل پر اچاوۀ . هوا بته ولاړه وه . ډنه مېـــغ (تـــبش)ووـــ کـــډي د بـــاران لـــه اوبـــو ډک ولاړ ووـــ نېز(سېلاب)راغلی وو.

زموږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړي را اوښتې وې .ټوله هغه مځکه چي په سترګو ښکارېده ختې او اوبه اوبه وه .څو ځوانان چي کانې او لرګي یې په لاس کښي وو.له هغه بله لوري یوا ځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول.ما بدنی کښېښوده مخه مي ورو کړه. په دې چټک ور روان وم چي لاجور شېخ خوږ نۀ کړي چي ور نژدې شوم .لاجور شېخ د یوې وړې ماشومي سور نری پړونی تر سر تړلی وو. شین اوږد قمیس یې په غاړه، پرتوګ یې دومره غړلی وو.خلګو به دا سي محسوسوله چي بېخي یې پرتوګ شته نۀ . تکه سپینه د ماشومانو سدری(چي تل به خپلي مور په کور کښي ورجوړوله)په غاړه وه .توري زړي، پرې څپلی یې په پښو کښي کشولې.

یو لوی مار چي نیازۀ (سېلاب) راوړی وو.غولی غولی پروت وو.بېخي د حرکت نۀ وو. ځوانانو وژلی .لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نهٔ دي کوم چي تاسو په پخوانیو نکلونو کښي اورېدلي دي ـ دا ماران تاسو تجربه کړئ ـ دا چي د انسان رږغ واوري تښتي ـ تر هغه انسان نهٔ خوري چي پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښې ـ
هغه ماران او د پوان اوس هم هغسي مست ګرځي ـ اوس هم هغسي سپین د پو د تور تابع دی ـ اوس هم هغه ښاماران هغسي پر خزانو پراتهٔ دي خلک چیچي ـ د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښي لا وي ـ څړیکي او دردونه ګالي ـ "
په دې وخت کښي غمخوار کاکا وویل "شیخ صحي وایي ـ دا ماران سړی نهٔ چیچي ـ که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالهٔ څه یو نهٔ وو ـ زما د غرهٔ په باره کښي له کلونو څلور پنځهٔ ماران اوسي چي موږ په کډه راشو ـ زهٔ مېښي ته ورشم ـ دوی ووینم په خونه کښي د ننه پر غولي ګرځي چي کله موږ په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښي ګرځي ـ "
دلته په ځوانانو کښي د یوهٔ رږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښهٔ پکښي وکړه ـ " کټ کټ ټولو وخندل ـ
غمخوار کاکا په توند ه لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښهٔ درسره وکړي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو- ما خپله مزدوري کوله- کليوال هم په پېغورنو ستړي شو- نور يې حرمونی، ډم او د زرداني يار راته ويل نۀوو په وس- يوه زردانه وه- هغه د چا پر چم ځان مي نۀ شو ځيني خلاصولای -اوس مي د مزدورۍ له روپيو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې-

اوس کلونه تېر وو- جمال څۀ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو-يوه ورځ مي جمال کښېناوو-

زۀ: "ياره ! که له دې واره ښار ته تللې زۀ هم درسره ځم -دورې به يو کار پيدا کړو-"

جمال: "دريمه ورځ زۀ ځم -هلکۍ مي ببخي ډېري پروتي دي -په دوکان کښې ببخي شی نشته -په دې مي وځنډولې چي لړ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي-"

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو-له جماله مي پوښتنه وکړه-

زۀ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څۀ خراب دی؟"

جمال: "سلطانه وروره ! مور دي خدای له موره خلاص کړي-"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي؟ "
جمال: "موږ چي يې په ښۀ او بد نۀ وای پوه کړي ـ ښاهسته به د دې نورو خلکو په شان ګرځېدو ـ نۀ به مو د چا په ژوند کار وو ـ نۀ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو ـ "
زۀ: "جماله ! دا څوک دی چي ستا دومره زړۀ په شين دی ـ زموږ په کلي کښي يو څو کوره دي چي ښه ګزاره يې کېږي ـ نور خو ټول دا زموږ په شان وږي ،تږي او لوڅ دي ـ "
جمال: "ياره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه ـ ياره ! خوب څۀ قسم پخدا ای اوښکي مي په سترګو کښي نۀ درېدې ـ
هغه بله شپه بابا او سدو ويدۀ شو ـ زۀ هم په بشتره کښي پروت وم ـ مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښي ناسته وه ـ سر يې ټينګ په يوۀ لاس نيولی وو ـ ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خير دی ولـــي دي ســـر پـــه لاس کښـــي نيـــولی دی ـســـر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نۀ زويه !ـ " ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کښي ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښي ټينګ نيولی دی ـ دومره وش دي وکړو ـ يو کيسه خو شته؟ "
مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم ـ دومره مي زړۀ پر خوږ شو چي راياده شي سر مي پرله وګرځي ـ يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي ـ ټينګه يې په کور کښي تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ مېرۀ خو يې تر نږور له مخه لا ناروغه وو۔ په ځولۍ کښې يې هم دباندي هم دننه وړو۔

يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده . له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی۔چا ته وړی په مزدوری ور ورېشلي ۔ کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي۔

يو زوی يې درلود چي مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو۔اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه ۔په رڼو اوښکو يې ژړل ۔ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې ببخي چورت نۀ وهلو۔ په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خندا ډکه وه۔"

دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه ۔ ببرته يې سر پر بالښت ولګاوو۔ دومره د زړۀ له زوره يې وژړل ۔زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم ۔سپين او تور قمر وبښتان يې داسي سره نښتي وو لکه کراسته ۔ هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو۔شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو۔ يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور پاکي کړې۔

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره ببخي ډېري نېکۍ کړې دي ۔"ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تۀ ومونږ ته حق رابخښه۔زمونږ څۀ حق دی۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خداى به يې در كوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نه لوري ! دا درې مياشتې كېږي يوه لور مې په كډه راغلې ده .د مېړه يې د مېرګې غوندې ناروغي ده . د دې يو ځاى تې .بې ده بل ځاى يې په نس (د اولاد په ځاى) كښې دانه ده . درې وړې لوركۍ ، يو وړوكى زوى لري .په خداى چې راغلي دي كه يې تبخې پر اړولى دي ګني دى خو څۀ كوې.
د دې لوركۍ اولاد مې تر زړۀ لوېږي ."
بيا لكه له اوبو ډك لوشى ويشې ده . سترګې يې له اوښكو ډكې شوې .له دې واره زما هم تروس ووتو ومې ژړل .را ولاړه شوم. زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده ."
په دې وخت كښې زما هم سترګې را ډكې شوې . موركۍ ته مې وويل "بس ."
زۀ: "زۀ اوس څۀ ورسره كولاى شم .له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي .دا خو مې له بابا او موركۍ په دې پټې كړې وې چې ښار ته په لاړ شم ."
جمال: "پنځه سوه (500) به موركۍ ته ور كړو.موركۍ به يې ور وړي . زۀ او ته چې ښار ته لاړ شو.هګۍ به خرڅې كړو بيا خو روپۍ په لاس راځي ."
زۀ: "سمه ده ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې.

زهٔ: "جماله ! داسي نهٔ وي تهٔ زردانه ترور یا بابا او مورکۍ ته ووایې چي سلطان له ما سره ښار ته ځي."

جمال: "سلطانه ! لېونی خو نهٔ یم."

دریمه ورځ سهار وختي د پاخهٔ سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ یې د بس سر ته وخېژولې. مورږ دننه د بس د میان په خالي چوکیو کښې کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.

ښهٔ ډېر لاړو. یو وخت د استاذ له ځنګه ناست سړی را روان شو. پر یوه او بله چوکۍ یې لاس ښودل تر مورږه راورسېدو. جمال پر ما رږغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه ." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.

هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."

جمال: "یاره ! هګۍ دي څهٔ او سپني خو نهٔ دي چي تهٔ یې دوه سوه (200) غواړې."

سړی: "څه پنځوست (50) راکړه. اوس خو به خوشاله یې."

جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس دهٔ له خپله جیبه ورکړې.

یو بل په عمر پوخ سړی چي زمورږ په ځنګ کښې د هغې بلې خوا په خالي چوکیو کښې یو اځي ناست وو. ویې خندل او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زموږ پخوا کښي د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده . وایي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده . په بشتره کښي یې سره رسوه ." پر دې ګپه مو ښېخي ډېر وخندل.

یو وخت مي جمال ته وویل "زما خوا ګرځي ." جمال ښیښه خلاصه کړه. زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم. هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخي ډېر په زوره وخندل.

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پوري یوه خبره راپه یاد شوه . یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله . ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستک خالي لوته را واخله .زما په لاره خوا ګرځي." هغه سړي وخندل "ستا عورته زموږ بخته...... د خلګو ښځې نارینه ته وایي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښي به مو سات پر تېر وي .زموږ دا وایي ورشه خالي لوته راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقی)."

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخي ډېر وخندل .داسي په تلو تلو کښي ما پښین قضا ښار ته ورسېدو. هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې. رکشه ته مو وخېژولې .د هګیو دوکان ته راغلو. هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې .په دوکان کښي ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ."

جمال: " کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څۀ کلی خو نۀ دی چې د ماځیگر لمونځ خلگ ناوخته کوي. موږ جمع لا وکړه."
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو. لږ به مو له دوړو (گرځو) مخ صفا شي خو داسي شوي یو لکه د خاورو شیطانان."
کاکا: "سمه ده. ور شئ لمنځونه وکړئ. له هغې خوا چې راځئ د چای ورته ووایاست."
جمال: "سمه ده."
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښې وکړو. له هغې خوا مو هوټلي ته د چای وویل. چای راغلې.
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نۀ ښکاري؟"
جمال: "نۀ کاکا ! دا مي ورور نۀ دی. کلیوال مي دی."
کاکا: "په گنه کښي تا ته ډېر ورته دی. یقین مي نۀ راځي چي کلیوال دي دی."
جمال: "نۀ کاکا ! ریښتیا درته وایم."
کاکا: "سمه ده. زویه ! د سړي په پېژندنه کښي زۀ اکثره نۀ غلطېدم. نن گوره څنگه غلط شوم."
جمال: "کاکا ! موږ ځو په ښار کښي گرځو."
کاکا: "خو د لاړ شی. ماښام بیا کور ته راشئ. داسي نۀ وي تاسو په هوټل کښي شپه وکړئ."
جمال: "نۀ کاکا ! لیوني خو نۀ یو چي په هوټل کښي به شپه کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو. په ښار کښي جمال له مخه زۀ ور پسې وم . هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه . يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلک، نر او ښځې ګډ ګرځېدو. نۀ مخ پټی وو. يو ځای خړ شيان پخېدل . جمال ور وګرځېدو. له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي د ستي دستي هغه سړي له جوش غوړويو راوکښو. له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه . دۀ خپله خوړه . جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره . دا ګرمه ښۀ خوند کوي ."

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دی؟ "

جمال: "سمبوسه."

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه . په هغه پنډ ځای مه يې خولۀ ډکه کړه . توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه. خولۀ يې راپخه کړه. ما اوف اوف کول جمال رابانديې خندل. يو وخت پر داسې ځای برابر شو چي په کتار کښي موڅيان ناست وو. څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندې ناست وو. چا سلايي، چا پالش کاوۀ . يوۀ خو ښځي تعويذ په پاخۀ کښي ګنډلو.

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو. درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتې وې. يو لوی د مصالې سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښيښې ډکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـا د پلاسـتيک لـوتي لـه پتـاتو ډکـي يښـې ويـې -نـارې يـې
وهلې "دړې په سل دړې په سل- "يو سړی چي يو شی د سړک پـه
څنګ کښـي درولی وو - يـو لـوی څـرخ يـې پـه پښـه اړاوو- لـوړه
توره ډېره ډېره تېزه څرخېدلـه- کاکا بياتيانې، چاړې پـه تېرولـې
چـي بيـاتي يـا چـاړه بـه يـې ور نـژدې کـړه ترغځـي (بڅرکـي) تـر
غورځېدو -خلګ په کتار کښي ورته ولاړ وو- هر چا پـر خپـل وار
بياتي او چاړه اخيسته روپۍ يې ورکولې-
زۀ: "ياره جماله ! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې-د يـوار پـه سـرکس
کتو دي دا زموږ په رنګه خوار هېر شو-د ښار ښاهست دي ټکي
په ټکي راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو- "
جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي يې ببخـي اورېدلې
نۀ وي -دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو- هغـه بـل د هغـو
خوارو مزدورو په لور
زۀ: "ځان به نۀ اچوې- د دې خوارو دي ولې نۀ راته وويل؟ "
جمال: "بخښنه غواړم-ملامت يم چي د ښار د رڼاګانو، هسـکو
محلونو، مستو خلګو مي درتـه وويـل-د ځان پـه شـان خـوار مـي
هېر وو- "
داسي تر ماښامه په ښار کښي وګرځېدو- د ماښام لمنځونه مـو
پـه يـو دومـره ښاهسـته ماجت کښـي وکړو- پخداى کـه مـي زړۀ
ځينـي تلوـ لـه ماجتـه را ووتـو د کاکـا د کـور پـه لـور روان وو-
جمالو خندل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "
جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم .ماښام په دې ځای کښي را روان وو.ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه ولیده .بابا ته مي وويل "بابا ! دا خلګ ماښام ډوډۍ چيري خوري او ويد پرې چيري؟ ياره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا وليده بل وخت زما د بابا داسي خندا نۀ ده په ياد." د کاکا کور ته ډېر ناوخته ورسېدو.
دې ته مي سترګي وختې چي کله به ډوډۍ راوړي . يو وخت ماشوم د لاس او به راوړې .جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چيري دي." ماشوم وويل "دلته يو همسايه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ.علي جان دلې نۀ وي .کله کله راځي .هغه په پلاني ښار کښي کالج وايي."
ډوډۍ راغله .له ډوډۍ خوړلو پس دوا رو لمنځونه وکړو ـ بشترې مو هواري کړې.ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چې را پورته شوو.د اودسو او لمونځو پس مې جمال ته وويل
زهٔ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو.زمونږ ژوند خو د انسانانو نهٔ دی.د حيوانانو دی."
جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښې پرله اړاوو چې پرونه مونږ په ښار کښې له يوې ربړې والا څخه رانيوو.جمال وخندل.
جمال: "هو تهٔ د دې خلګو ونبهٔ ژوند ته حېران يې.زهٔ دې بېشرمه ليکوال ته .دومره بربنډې خبرې .دا خبرې زمونږ ليکوالان دغسې نهٔ شي کولای. په کتاب کښې خو يې هوس وچ کړې ".
زهٔ: "زمونږ ليکوالان هسې کمزورې دي ګني دا لار ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده."
کاکا پتنوس په لاس کښې دننه راغلی. له اسلام عليکم،زمونږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو. پيالو ته يې لاس وراچاوو. جمال قسم وکړ .جمال چای واچولې.د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زمونږ د دوو په ميان کښېښودو.
کاکا: "پر څهٔ مو بحث وو؟ "
جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال." کتاب يې ورښکاره کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زۀ خو په دې انګلسي لږ هم نۀ پوهېږم . په دې اوردو کښې لا ګزاره کولای شم .دا اوس په تاسو دوو کښې کوم یو ویلای شي؟ "
جمال: "کاکا ! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو. "
کاکا: "ستاسو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستا کیسه بابا راته کړې وه .دا سلطان خو تۀ وایې چې زموږ کلیوال دی. "
جمال: "کاکا دا خبره ریښتیا ده چې دی زموږ کلیوال دی مګر زموږ مور تر موږ وروڼو هم دۀ ته ډېره توجه او مینه ور کوي. "
کاکا وخندل.
کاکا: "ما درته وویل چې زۀ د انسانانو په پېژندنه کښې کله هم نۀ یم خطا شوی. یو رښته یې درسره شته. هره رښته چې یې ده. "
جمال: "نۀ کاکا ! په خپلې لا نۀ یو سره ګډ. "
کاکا: "زویه ! ما داسې وروڼه لا لیدلي دي. یو پلاني خېل بل پلاني خېل وي بل داسې وروڼه چې یو له یوۀ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسې وروړنه چې یو له یوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلې نۀ ده ضروري. دوستی به مو سره کړې وي. یو څۀ به ضرور وي. خیر دا راته ووایه شپه را سره کوې که کورته ځې. دوکان بند دی ځو ناوخته دی. "
جمال: "کاکا ! زۀ کورته ځم. سلطان دلې یو کار پیدا کوي. "
په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو. تر خونه راووتو. دباندې په کوڅه کښې راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هګۍ وړي . هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه . یوه بنګله مې اخیستې ده خوشې ولاړه ده .هغه به ګوري . په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي . بدبخته چې ویې وینې دده مزدورپه کاروي .هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه . موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوۀ. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته ورږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چې په لاس یې در کړم؟ "

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟ "

زۀ: "خود کاکا !په مزدوري کښې شرم نشته خود یې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خوشکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه . داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تیاره ماښام بندېدو. د پرد ېسې دي ځان په خولۀ شي. د شپې چي به پر بشتره پرېوتم دستي به مورکۍ، بابا، زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې، د کور او کلي تر میان سپین ډګرې چي هر ماځیګر به ښېتي، بدې او خوسي پر کېدو. ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو. په دې سوچ، سوچ کښې به کوتره ترور را په یاد شوه چي یکې یو زوی سرفراز یې درلود. هغه هم پرېدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو. ناوکې یې د پلار پر کور ناسته وه.
اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه." د سرفراز پلار ورته وویل "زۀ ښځه څۀ کوم. تر ما له تا سره ښه ده چي ناسته وي."
د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چي خپله نږور یې کورته راوسته. کلونه تېر شو. د سرفراز د مور هیله نۀ خته. هر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هواروله. تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړۀ ټوټه راشي. نن به زما د زړۀ ټوټه راشي.
ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه. اوښکي به یې له سترګو بهېدې. ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!! دواړي مو خطا شه. یوه مو هم مۀ سمبږه. څۀ مو راباندي وو چي زما د زړۀ ټوټه مو ولېږله. څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟. دغسي مو ناوکې په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه. زما د زړۀ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وینو لاس سرۀ وي ـ د چا به د دۀ په وینو لاس لړلي وي۔"

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وینو د دۀ لاس سرۀ وي۔" ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای۔زما د زړۀ ټوټه که نن نۀ راغله سبا ضرور راځي۔"

بل یې څه کولی شو۔ مېړۀ او نږور به یې هم په بشترو کښې پراته وو اوښکي به یې تویولې۔ دوې درې میاشتي چي به د شپې په بشتره کښې پرېوتم یوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم۔

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا(د هوټل د مالک د خور زوی وو)سره شناخت شو۔له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشه چلوله ۔رکشه مي زده کړه ۔ هم داسي په میاشت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال یې راوړو۔ کال پوره شو۔

له یو سوزوکي والا سره مي شناخت جوړ شو۔ یاره شوق څۀ عجبه شی دی چي د چرګانو پر قصابو ګرځېدو۔ هر ماښام یې هغه پاته ګندګي ټولوله ۔ ټاکلي ځای ته یې وړه ۔ ما په هغه بدبویي کښې له دۀ سره شپه تر نیمایي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېروله چي دا مي یقین شو چي اوس دي موټر هم زده دی۔د رکشې استاذ ته مي وویل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

استاذ: "دوه عکسونه،دوه زره روپۍ راکړه ۔په هفته (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړې؟ "
استاذ: "نۀ۔"
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابتې دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي۔"
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی۔ امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي۔ "
هغسې وشو۔ په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ۔ په دې کښې کلونه تېر شو۔ يو سهار کاکا را ناره کړه۔ زۀ ورغلم۔ يو سړی په موټر کښې ناست وو ۔ دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو۔ له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه درژنه(درزنه) هګۍ راواخله۔" دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې۔ "کاکا هګۍ شمار کړې۔ پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه ددې سړي ۔مزدور پکار دی۔"
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هګکې ورکولې هغه سړي ته یې وویل
کاکا: "تا هغه ورځ وویل زما مزدور پکار دی۔"
سړی: "هو۔تا پیدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو۔دغه ځوان دی۔"
سړي ماته سترګې را واړولې ۔ښه په غور یې راته کتل بیا یې وویل سړی: "ما او تا بل وخت سره لیدلي دي؟"
زه: "نه اول وار دی۔"
سړی: "که اول وار دی که دویم خو ماته ډېر شناخته ښکاریږې ۔"
زه: "څه وو ایم۔"
سړی: "دا خندا خو دي ډېره شناخته راته ښکاره شوه۔"
کاکا: "د یو بل چا شک به دې ورباندې راځي۔داسي ډېر خلک شته چي یو و بل ته په ګنه کښې ډېر ورته وي ۔"
سړی: "څه وو ایم۔څوک یې،د چا زوی یې او هغه څه کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کیسه ورته وکړه۔
سړی: "څه وو ایم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند یو سپین ږیری سړی راغلی و ماته یې و ویل له موږ سره خیراتي ایمبولنس چلوه ۔په ځای کښې ناست او سه هر کله چي لاوارثه مړی پیدا شي یا ډېر غریب ناروغه ۔ موږ به حکم درکوو او ته به یې رسوې ۔ښه تنخوا هم درکوو ۔ما ویل څه وو ایم بل وخت مي دا مزدوري نه ده کړې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ درکوم له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای درکوم. د ورځې که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زۀ دې له بلې مزدورۍ نۀ راګرځوم خو تیاره مابنام به بنګلې ته ځان رسوې. په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زۀ: "صېبه! بل کار خو نۀ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم. د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنګله دې چیرې ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ما ځیګر زۀ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زۀ: "خوښه مې ده."

زۀ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به در زیاته کړم. کار مۀ راپرېږده."

زۀ: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ماځيګر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو۔ سړی نۀ راغلی۔ په دې بل ماپښين وختي سړی راغلی۔
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته۔هغه اجازه راکړه۔له سړي سره په موټر کښې کښېنستم ۔خدای شته د موټر ناستي ډېر خوند راکړی ۔ سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو۔په ګېټ کښې يې موټر ودراوو۔ګېټ يې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو۔ وګېټ ته نژدې وړه خونه يې را خلاصه کړه۔ماته يې وويل
سړی: "په دې کښې به تۀ اوسې ۔دا دوې کيلۍ واخله ۔يوه د ګېټ ده دا بله د دې خونې ده ۔دومره خيال به يې ساتې لکه خپله بنګله چې دې وي۔"
زۀ: "خود به يې ساتم ۔روپۍ راکوې د خدای پر پار خويې نۀ در ګورم۔
سړی: "په جمعه دوې کښې زۀ او کور والا راځو دلته شپه کوو بل څوک ببخې نۀ درته راځي ۔وخت ناوخته هغه څو کسان خود درته راځي چې له بنګلې څه سامان وړي يا يې راوړي۔ هغه ټول درپېژنم۔" ببرته راووتو۔په موټر کښې د هوټل په لوري سره را روان وو۔ببخې ډېر يې زما په لور کتل۔
سړی: "عجبه خبره ده ۔زما د ببخې ډېر شناخته شک دربانده راځي۔ تۀ وايې موږ ببخې سره ليدلي نۀ دي۔"
زۀ: "څۀ و وايم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته را ورسېدو۔ زۀ يې کوز کړم دی روان شو۔ ماښام مې په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه۔ د هغه چا بنګلې ته لاړم چې خلګو فريد صېب ورته ويل۔ دا يوۀ چاته نۀ وو معلوم چې څۀ کار کوي ۔ دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم۔

هغه د دۀ خبره وه ۔ په جمعه دوې کښې چې به دی راغلی، درې څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو۔ ډوډۍ او کبابونه به يې را اخيستې وو ، سره له څو بوتلو (ما شربت ګڼلی وو) چې ډوډۍ به يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول چې کله به ورسره راغلې مېلمانۀ وو تو۔ يوه ښاهسته ښځه به راغله۔ ګېټ به يې وټکاوو۔ ما به ګېټ ورخلاص کړو۔ دا به دننه ورغله۔

يوه ورځ هغه ښځه راغله ۔ مېلمانۀ لا دلې وو۔ ما دروازه ورخلاصه کړه۔ دې رانه وپوښتل

ښځه: "مېلمانۀ تللي دي۔"

زۀ: "نۀ دلې دي۔"

دا راغله زما په خونه کښې را سره کښېنسته۔ ما دروازه بنده کړه چې کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو۔ دومره نرۍ جامې يې اغوستې وې چې ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو۔ زۀ وشرمېدم ۔ سترګې مې واړولې بيا مې تر هغه د دې په لور سترګې نۀ دي اړولې چې مېلمانۀ وو تو۔ دا هم له خوني ور ووته۔ فريدصېب تر لاس ونيوه۔ سره روان شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډۍ شک وو ،نهٔ د فريدصيب د ښځې ـ يو خو فريدصيب سپين ږيرى دى ـ تک سپين سر يې په نکريځو تورولى ـ ږيره او بريت يې پاک خرييل ـ په وچ زور يې ځان ځوان کړى وو ـ ښځه بيخي ځوانه وه بل که د دهٔ ښځه واى خو ماشومان به ورسره وو ـ کله به بيرته پښېمانه شوم چي سپين ږيرى سړى دى داسي به څنګه کوي ـ

بو تلونه مي هغه ورځ وپيژندل چي له بارانه سره ډېره تېزه هوا ملګرې وه ،بوتلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول ـ له دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلی ـ

زهٔ: "ولي وروره ! دومره وځنډې دې؟ "

جمال: "له دې واره خو يخ وو ـ هګۍ نهٔ خرابېدې ـ په دې وځنډېدم ـ" چاى مو سره وڅيښلې ـ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړى ـ ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړى ـ

زهٔ: "وروره ! تهٔ اوس په ښار کښي وګرځه ـ زهٔ به کار وکړم ـ"

جمال: "وروره ! زهٔ په ښار کښي ګرځېدلى يم ـ سودا مي کړې ده ـ پروندى راغلى يم ـ که کورته حال احوال يا شى لېږې ـ"

زهٔ "نهٔ تهٔ دا راته ووايه چيري وې؟ شپه دې چيري وکړه؟ "

جمال: "له علي جان سره ـ"

زهٔ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ـ په يو څو شپو کښي که خير وو زهٔ هم کلي ته درځم ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وویل "زۀ سبا او بل سبا کښې کورته ځم . خپل حساب وکړه . د حساب وکړو. د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ. په دې سهار په ښار کښې وګرځېدم. د بابا ،مورکۍ او زردانې ترور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانیوو. ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه. ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چې راپورته شوم بېخي ډېر باران اورېدلی وو. سپین کالي مې واغوستلو. توره او خړه قمره اوږده سدرۍ، ژېړه زري لونګۍ مې ټینګه په هنداره کښې ښه په خیال وتړله. نوې سرې ښکاري څپلۍ هزاره جوړ مې په پښو کړې چې ځان مې تیار کړ. غوټه مې را په شا کړه را ووتم. په رکشه کښې کښېنستم. رکشه روانه شوه. هر وخت چې به موټر یا بل شی تېر شو. پر رکشه به اوبه وغورځېدې.

د رکشې والا وویل "اهي ستا." یو څواره چې مې د دهٔ له خولې دا واورېدو چې دهٔ بیا وویل "اهي ستا." ما ورته وویل "نورېې وماته را پرېږده."

د رکشې والا پر شا را وکتل له خنداشین (ټیکۍ)شو. دا وخت د سړک په منځ کښې ډنډ اوبه ولاړې وې چې رکشه لړ په کښې لاړه بیا بنده شوه. دهٔ پر شا را وکتل ماته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پر توګ يې را پورته کړو. له رکشې سره يې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ را پورته کړ. را کوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره يې کړه
رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ راوړه."
ما له هغه ځايه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ راوړه." زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ....."
زۀ: "زۀ يې نۀ خورم. که دې ښۀ شي دی تۀ يې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلک ميان ته را غلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لري. زما روپۍ يې نۀ کړې را رهي شو."
زۀ: "وروره! په رکشه کښې سترې شوم. دلته ورته ناست يم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندې، تونده لهجه رېغېدو. زۀ په ورين تندي، وړه وړه خندا ورته رېغېدم. خلک چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چي څو قدمه د رکشې په لوري لاړ بېرته یې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله ! داسې نۀ وي زۀ په رکشه اخته شم۔تۀ لاړ شې۔"
زۀ: "نۀ ځم وروره ! څۀ خر سړی یې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔"بېرته را غبرګ شو۔
زۀ: "وروره ! لاړ شه۔څۀ تورزړی انسان یې۔په لوړه دي لا هم باور نۀ کېږي؟ "
رکشې والا: "ولي مې نۀ کېږي۔"
زۀ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"
رکشې والا: "دله ! داسې نۀ وي رانه لاړ شې۔زما روپۍ به یوسې۔"
زۀ: "نۀ ځم، نۀ ځم، نۀ ځم۔"
د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نۀ وو شاته به یې راوکتل۔ زۀ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔دۀ چي به زما پر خوا را وکتل۔ زۀ به یې ناست ولیدم خولۀ به یې وښورېده۔ ما به له دې ځایه ور ناره کړه
زۀ: "لس واره۔"
دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به بېرته ور ناره کړه
زۀ: "هله ژر شه۔بېخي ډېر ناوخته شوم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی - یو وخت د دۀ له رکشې سره زورونه وو. ما بله رکشه ته لاس ور کړ چې رکشه ودرېده - غوټه مې پکښې کښېښوده - رکشه روانه شوه - ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مې کړه.

زۀ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره - د شکانه په قسمونو باور مۀ کوه - "

د دۀ خوار خو بل شی په وس کښې نۀ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو.

اډې ته راغلم - په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زۀ کښېښستم - بس روان شو - زما ببخي تر ډېره وخت دې ته فکر نۀ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي -

یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل - ما سترګې ور واړولې - زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ، د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی - تور، خیرن پټکی - یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره، تک تورکالي، اوږده وېښتان، تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه - کیسه یې څۀ داسې ورته وکوله سپین ږیری: "سوجا ملک پښن داسې کتار کاوۀ په درست دیار کښې داسې د موري زوی نۀ وو چې له دۀ یې کتار ګټلو - سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو ښېخې ۀ پر ننداره چیان به پر چارپېره وو.

یوه ورځ ماځیګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی . پر سوجا ملک یې نږغ کړو "هلکه سوجا ! را ووځه."

له سوجا سره یو بل سړی ولاړ وو . په آره کښې یې غاښونه ورته کښل . چې د سړي آره یې په لاس ورکړه . راووتو د باندې په دروازه کې ښۀ وغځېدو چې ستوماني یې ووته . د خان پر نوکر یې نږغ کړ "څۀ دي ویل؟ د بل د در سپیه !!! . "نوکر ورته وویل "دا څۀ .... خورې؟ "سوجا ورته وویل "که ښۀ کار دی خو تۀ یې وخوره."

ټولو ولاړو خلګو په یو وار په کټ کټ وخندل . دا سې ښکاره شوه چې دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي . د خان نوکر زورونه وهل . پوچ رد یې ویل . خلګو نیولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېدیځ په لور تر سړک راپوري وتو. د شاه جهان میدیکل مختته په برنډه (برآمده) کښې پر یو اوږدۀ بېنچ(په سپین رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو.

د خان نوکر د سړک له هغه بلې غاړې ورغښتو. خلګو ټینګ نیولی وو. سوجا یو ګړی ناست وو بیا ولاړ شو. له میډیکله یې یوه ښه هواره تخته راویسته چې په برنډه کښې یې کښېښوده . په شنۀ رنګ، په خړه تخته کښې د اتلسو کاڼو (ګاټو)کتار جوړ وو. یو د مسالې دبلې یې خلاص کړ. دوه رنګه ګاټې یې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټي ټول له چادره (ټیم) څخه جوړ وو . یو درې کونجه بل ځلورکونجه . ژر ژر یې درې کونجه یوې خوا ته کښېښودو. ځلورکونجه بلي خوا ته . را ولاړ شو. خلګو ته یې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ. کتار تیار دی."

خلګو نۀ ور پرېښودی. اخیر د سړک هغه بلي غاړي ته ورغلی. د خان پر نوکر یې غږ وکړ څوله "راځه د سړک هغه بلي غاړي ته راکښ یې کړو چي تر سړک واوښتو. د میډیکل په څنګ کښي هوټل ته یې ور ږغ کړ "ښې یخي اوبه او دوې چائینکي چای راوړه." د خان نوکر یې پر هغه اوږد سپین ښېنچ کښېناوو. دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.

هوټلي چای اوبه راوړې . سوجا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان نوکر ته یې نیولی وو چي د خان نوکر خولۀ بیا چپه وخوځوله. سوجا ولاړ شو او ورته ویې ویل "بس بس !!! نوري دي نۀ اورم . دا اوبه ونیسه . نور به ما اورې . تۀ په دې خبر یې چي پښ، پېښور، ډم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چي په کور کښي د ماښام اوړۀ نۀ لري . دا خلګ زما په خیال ډېر غلط دي. کوم چا ته چي د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په خیال سپي هغه دي چي په کور کښي اوړۀ نۀ لري یا هغه دي چي د بل د در په ډوډۍ مست دي."

تیاره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم . غوټه په شا په لاره را روان وم. دا سوچ مي کاوۀ "بابا ! چي دا تور پټکی وتړي. سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچڼي) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چي دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.

مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښېي لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت يې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښېي ډوډۍ وخوړه شوه.

سهار چي ماجت ته لاړم .له لمانځۀ راووتو ټولو راغلو کليوالو ،له مولوي صيب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ. مولوي صيب: "ماشاء الله سلطانه ! ډېر په ښۀ رنګ شوی يې . پښتنو ځومره ښۀ ويلي دي (د مريي غوندي يې وګټه د باچا غوندي يې وخوره)."

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم .په دروازه کښېي مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چي زۀ وليدم ټول را ولاړ شو. زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀ وو پرې ايښی. په غېږ کښېي يې ټينګ نيولی وم.اوښکي يې څڅولې.

زۀ: "بس دی اوس مي پرېږده .هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو."

چي دې مي له غاړې لاس وکښو.له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښېي چای راغلې، په اوبو کښېي جوش هګۍ ،ورسره بسکټ . چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جماله ! کورته ځم ـ غرمه به کور تېره کړم ـ که یو کوشنی کوشنی کار وو ـ هغه به ما پښېن وکړم ـ سبا که خیر وو بېرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم ـ زردانې ترور بېخي ډېري زارۍ راته وکړې چې ماښام ډوډۍ ته راشه ـ که ډوډۍ ته نۀ راځې ـ ډوډۍ وخوره راشه چې رخصت مې را واخیستو راووتم ـ زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه دباندې راسره راووتو ـ جمال په دروازه کښې پاته شو ـ زردانه ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مې ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګي له اوښکو ډکي وې ـ دا وخت یې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده ـ ما مخ پر بله خوا واړاوو ـ راروان شوم بیا مې پر شا نۀ دي ور کتلي ـ
کورته راغلم ـ بابا او مورکۍ د کور د خوني ومخ ته بابا پروت وو ـ سر یې پر جګ شنۀ بالښت ینبی وو ـ مورکۍ یې وڅنګ ته ناسته وه ـ یو ځنګون یې لوړ پر بدنی ینبی وو چې زۀ کښېنستم ـ بابا را پورته شو ـ مورکۍ تر ځنګانۀ لاندي بدنۍ واخیسته ولاړه شوه ـ بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل ـ مورکۍ بېرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنۍ یې راته ونیوه ـ
مورکۍ: "سلطانه زویه ! ډوډۍ به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډۍ مي له جماله سره وخوړه ـ "
مورکۍ کراره کښېنسته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چې له خوشالۍ مې پښې مځکې ته نهٔ رسي. په داسې جامه کښې مې په خدای که دا خیال وو چې یو بل څوک دې زما کورته راشي ګنې چیرې زما خپل زوی !."

مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت درکش کړه. سر پر ولګوه. ما پښین به که خیر وو ګپې کوو."

ما بالښت راکش کړ. سر مې پر ولګاوو. ویدهٔ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلې کښې وګرځېدم. هغه خلګ (دټولو چې له ما نفرت کېدو) له دې واره هر یو په راپسې وو چې له ما سره به ډوډۍ خورې بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې. هم مې دا لس شپې په کلې کښې وکړې. ډوډۍ مې یوه شپه هم په خپل کور کښې نهٔ و خوړه. په سهار مې له مورکۍ، بابا، زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مې بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې. ډېر ناکراره غوندې وم.
فرید صېب رکشه را واخیسته. په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله. ماښام بنګلې ته راتلم. په میاشت دوې کښې به په ورځ یا شپه مړی پیدا شو. مور په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځایه رساوو. د مړي وارث به را سره نهٔ وو.
کله کله به دا سودا راولوېده. دا څنګه چې مور هر مړی ورو د هغه وارث نهٔ وي بل زمور ملګري ښې سپیني جامې واغوندي، سپیني خولۍ پر سر کړي، لویې اوږدې تسپې یې په لاس کښې وي.. .... یو ځای به یې زهٔ پر هوټل، دښت یا غرهٔ کښې کوز کړم.
ماته به یې ویل "تهٔ د مړي د خپلوانو چغې نهٔ شې برداشتولای. تهٔ دلته پاته شه." دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لوري به راغلو. ایمبولنس به یې وماته په لاس را کړ. دوی به ویدهٔ شول. د مړو سلسله هم داسې روانه وه.
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښهٔ وو. ښېخې ډېرې روپۍ مې ګټلې. کله به فرید صېب یا به د دهٔ په څلورو پنځو ملګرو کښې یوهٔ راته وویل "پر هغه پلانکي چوک به پولیس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ له هغه سره به لاړ شې ۔يو څۀ سامان به در کړي۔ را به يې وړې۔"

په دې ډول کلونه تېر شو۔ ښځې ډېري روپۍ مې پيدا کړې۔ په ښار کښې مې يو سراى رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه په خټو جوړ دکانونه هم درلود۔هغه کچه دوکانونه مې پاخۀ جوړ کړو۔ښه کرايه د سراى د دوکانو هم راتله ۔ اوس کلونه تېر وو۔ دا مې غوښت چې مياشت ژر پوره شي ۔ جمال به راشي ۔د کور، کلي،زرداني ترور احوال به راوړي۔دا به ورته وايې چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه ۔ جمال نۀ راغلو۔اوس مې هره ورځ انتظار وو۔ نن به جمال راشي۔ نن به جمال راشي۔

دوې مياشتې تيرې شوې خو جمال نۀ راغلى ۔دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلى۔ په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې۔په ولاړې يې چاى راسره وڅښلې۔دا خبره يې راته وکړه "موركۍ ناروغه ده ۔"ما په رکشه کښې اډې ته راوړى ۔په بس کښې کښېنستو ۔بس روان شو۔ ما ورځ په ښار کښې تېره کړه۔ دې خواته رکشه بوڅه سواري يو سه۔ دې خواته لاړ شه راشه۔

تياره ماښام مې د سلامې رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې)رکشه مې ور تېزه کړه ۔څو واره مې بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چي ورسره پر څنګ شوم "سلامیه ! څنګه یې؟ ورک یې سړیه !۔"
زۀ چي پر تېرېدو شوم۔ پر سلامي مي ږغ کړو "سواري ورسوه۔ نمکین هوټل ته راشه ۔د نمکین هوټل پر تړه نمکین روشونه خورو۔"
سلامي راته وویل "سمه ده۔"
زۀ راغلم د رنګین هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم ۔ سلامی ببخي ډېر ناوخته شو۔ دلته پر لوړه تړه یو سړی وېدۀ وو۔ سپین نری څادر یې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو۔ یو سپین غټ کتاب یې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو۔ ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی۔
زۀ یواځي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم ۔ ویدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو۔ پخدای که ما د وېښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي ۔ ویدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ویل "وش ! څۀ وکړم۔ خدایه ! تۀ خو زموږ ملګري وینې څۀ یې ویل اوس څۀ کوي چي خوږ ځای ته یې ګوته ور وړې دستي لکه سپین پوښي فتوا دربانديلګوي ۔" یو څۀ وخت یې ږغ ورک شو بیا یې وویل "نۀ نۀ څۀ ملایان خو نۀ دي چي تور لاسونه در پوري مښي ۔" بیا یې ږغ ورک شو۔ یو څۀ وخت پس یې په زوره وویل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چي د قام د پار وخېژي ۔ هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره ځاپېره پر ولګېږي ـ دريم هغه مشر د ښځو ورځ دی چي کور، کلی او قام نۀ پـه جوړېږي ـ"
په دې وخت کښي يـو بـل ځـوان راغلـی ويـدۀ سـړی يـې را پـورتـه کړو ـ هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو ـ ماته يې را وکتـل لـه ورېې خنـدا سـره يـې راتـه وويـل " د دۀ عـدت دی .لـه خوبـه نۀ غېږي "
زمـا د هوټـل بند بـدو تـه ور پـام شو ـ چـا دېګونـه او غابونـه مينځلو ، چا د باندي شيان د ننه کول ـ هغه احمد جان تـه راغلـي سړي ته مي وويل "ملګري تـه پـه انتظـار وم نۀ راغلـی .کـه د يـو روش را ولېږلـی مننـه بـه دي وي .ناوختـه دی داسـي نۀ وي چـي هوټل بند شي ـ" هغه سړي په تلو تلو کښي ويـل "که ختم شوي نۀ وو ـ "
روش او اوبه يې راوړې ـ مـا پـه هغـو اوبـو لاس ومينځلو ـ ډوډۍ مي و خوړه سلامي نۀ راغلی ـ را ولاړ شوم ـ بنګلې ته راغلم ـ
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې ـ يوه شپه ګېټ وټکېدو ـ زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو ـ هغه بربنډه ښځه ولاړه وه ـ
زۀ: "فريد صېب نن نۀ دی راغلی ـ "
بربنډه: "اوس راځي ـ زۀ يـې دلتـه نژدې کـوزه کـړم ـ لـه دۀ سـره يـو مېلمۀ وو ـ هغه يې کورته رساوو ـ راپسې دی ـ "
زۀ: "بله ورځ چي فريدصېب نۀ وي ـ تۀ به د ننه نۀ راځې ګنـي نـن بـه زما له مخه ورته وايې چي تۀ نـۀ يـې سلطان مـا نۀ پرېږدي ـ اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلې يې. تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم. زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چې راځي. زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه. د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مې در پرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندې مې بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بشتره کښې پروته وه. ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه. فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بشتره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر ووېرېدم. ټول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګني په زوره دې باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېنډه: "ورشه را ويې غواړه. ستا څۀ خيال دی. زما د پوليس ځواب نۀ دی زده."
زۀ: "څۀ دې راباندې دي؟"
برېنډه: "د اوو مياشتو اولاد مې په نس کښې دی. دا ومنه چې زما دی."
د بدن هر اندام مې رېږدېدو. هر وېښته مې جګ جګ ولاړ وو.
زۀ: "څنګه د فريد صيب اولاد زۀ قبول کړم؟ تۀ لېونۍ يې که دې سر سپيو وړی دی."
برېنډه: "که د ځان خير غواړې. دروازه هسې وګرځوه بندوه يې مۀ چې څوک يې پورې وهي دستي خلاصه شي. په دې کښې هم ستا خير دی هم زما."
ما په خونه کښې شاوخوا کتل بل هيڅ په نظر نۀ راغلو. يوه وړه کړکۍ چې په سپين رنګ رنګېدلې وه، ښيښې يې ماتې وې. ما يې د هرې ماتې ښيښې په ځای کښې خړ غوندې کلک کاغذ ور کړی وو. يو هغه پخوانی ساده عکس چې خونه مې را پاکوله تر ډېر ګند لاندې مې پيدا کړ. له خاورو مې صفا کړ. په فرېم کښې مې بند کړو. له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو. هغه عکس ما په دې ځړولی وو چې وماته يې سترګې او پوزه د ببخې ډېر شناخته سرې ښکارېدې. نور يې ږيره خرېيلې وه، توره لنګوټه يې پېچلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه د غسل خانې دروازه وه .يوار مې لا دا خيال شو چې "په دې غسل خانه دننه شه.دروازه بنده کړه . مۀ يې خلاصه وه .هغه وره چوکۍ تر سر لاندې کړه .کراره ويدۀ شه بيا مې دا خبره ذهن ته راغله. داسې نۀ وې دروازه له دباندې در پسې بنده کړې. دا بربنډه له بنګلې څخه يو شی يوسې. "

د بربنډې دا زارۍ وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې پرېوځه. فريد راځې. هغه ماځيګر لا بنګلې ته راغلی دی. نوره کيسه چې فريد راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته کوم .راشه راشه که د ځان يا زما خير غواړې. "

دلته نور وېرې واخيستم .څو واره مې دا خيال شو چې "راشه منډه کړه .بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فريدصېب سره خيانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره پرېوتم.يو څۀ وخت پس مې د سړې تږوخه تر غوږ شوه.

بربنډه: "ځان ويدۀ واچووه. "

دروازه چې را خلاصه شوه .فريد صېب يوې بلې خواته ځنګېدو خوني ته دننه راغلی. په ګانګوړه (د نشې په حالت کښې په اړه ژبه)راته ورېغېدو

فريد صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ يې خبر چې دا شبنم زما ښځه ده؟ "

زۀ: "صېبه ! خبر يم. "

فريد صېب: "بيا دې ولې له ځان سره ويده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وايه له خلګو پر وېرېدم. خلګ ورپسې وو."
زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېدم."
فريد صېب: "دغسې د نر بچيه !."
فريد صيب غوځار شو. ګوته يې اول لا د څرخي توپنچې په ماشه کېښې وه. ټک شو. زۀ وروغورځېدم د توپنچې لاس مې ټينګ کړو. زما او د دۀ په زوروزور کښې دوه ټکه نور هم وشو چې توپنچه يې له لاسه ووته بيا يې په پوچ ويلو شروع وکړه.
فريد صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پرېږده چې ورسره معلومه يې کړم. دا دې څوک چې يو يوار يې زما شبنم وېرولې ده بيا پر ما ټکان کوي. دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر. افرين سلطانه ! چې زما د شبنم دې دومره خيال ساتلی دی."
زۀ: "صېبه ! اخير د فريد صېب غوندې سړي مزدور يم."
شبنم: "که اوس دی نۀ وای. خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای."
ما چې سترګې د شبنم په لور ور واړولې. شبنم موبائيل زموږ په لور نيولی وو.
زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟"
شبنم لاس پر خولۀ ونيوو.
فريد صېب: "څوک وو هغه خلګ؟ تۀ اوس ور ناره کړه چې را شي. دوی د فريد له زوره نۀ دي خبر چې د فريد شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه. تهٔ اوس درځه چي ځای ته لاړ شو."
فرید صېب: "شبنمه ! تهٔ څهٔ وایې؟ دا خلګ معاف کړم."
شبنم: "نهٔ چي تهٔ یې معاف کړې خو زه یې نهٔ معافه وم. خو دا د دې ځای خبري نهٔ دي. ستا مزدور سلطان ولاړ دی. د هغه تر مخ څنګه دا خبري درته وکړم."
شبنم تر یوهٔ ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چي خوني ته ورغلو. څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو. دی مو پر پلنګ پرې یستو.
شبنم: "زهٔ دروازه بندوم تهٔ لږ ارام وکړه. سلطانه ! موبائیل در ونیسه. ویډیو جوړوه."
زهٔ: "شبنم ! یو خو زهٔ په دې نهٔ پوهېږم بل له فرید صېب سره خیانت نهٔ کوم."
شبنم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بیا داسي موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما. له موقعې فایده واخله. ویډیو روانه ده. دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه ښهٔ ښکارېدو. هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه. نوري خبري به بیا وروسته کوو."
ما موبائیل ونیوو. دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته. ماته یې اشاره وکړه چي موبائل واړوه. دې په خپل لاس د فرید صېب لاس پر ځان واړاوو. ماته یې اشاره وکړه چي رانژدې شه. زهٔ ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه .زۀ د دوي دوو سر ته ولاړ وم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زموږ خولو ته رانژدې کړه . ما موبائيل نيولی وو چې دې ويل هغسي مي کول. په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو.
فريد صېب: "شبنمه ! ځوک وو چې تا ته يې په بد نظر وکتل."
شبنم: "ستا د مور مېړونه."
فريدصېب: "چې پيدا يې کړم. په ګولیو به يې در غلبېل کړم."
شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه .دا سي نۀوي بيا يې خپلي کورنۍ نۀ پېژني."
فريد صېب: "شبنم ! دا دي ښۀ وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"
شبنم: "څۀ خبره يم.وتا ته به معلوم وي."
فريد صېب: "ځه هر څو چې دي."
شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نۀ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چې دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نۀ بدوي."
فريد صېب: "نۀ نۀ پر تا خو به ټول په ګولیو سوري سوري کړم."
شبنم: "تۀ دا سي وکړه پټ شه. کېدای شي ببرته راشي."
فريد صېب : "هو دا دي ښۀ وويل."
شبنم شړې پر هواره کړه. وماته يې اشاره وکړه چې در ووځه.زۀ را ووتم .شبنم هم راپسې راغله .موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. ببرته دننه ورغله.زۀ راغلم په خونه کښې ناست وم. وهغه فرېم ته مي کتل چې ګولۍ پکښې ولګېده.ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه .هم يې عکس سوری شو .ښهٔ ډېر وخت پس شبنم راغله. وماته يې وويل

شبنم: "زهٔ کورته ځم.نوري خبري به بله ورځ کوو."

زهٔ: "شبنم! تا به چيري پيدا کوم؟"

شبنم: "زهٔ په خپله درته راځم.تهٔ مهٔ راپسې ګرځه.فريد صيب که سهار پوښتنه در څخه وکړه .ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صېب په خوني را ننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.

فريد صېب: "سلطانه! برايه د شپې چي څهٔ وشو پر هغو زهٔ بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نهٔ کوم.

زهٔ: "نهٔ صېبه! زهٔ ستا مزدور يم. تهٔ په ما هر امتحان کولای شې."

فريد صېب حېريان غوندي شو.

فريد صېب: "دا تهٔ امتحان بولې؟"

زهٔ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څهٔ وخت بنګلې ته راځي."

فريد صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله راته وکړي چي ځان يې ښهٔ په دلي دوري خبرو سترٔی کړ. ما سر نهٔ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صيبه ! ځو بيخي ډېر ناوخته يو۔"
فريد صيب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شې۔ ښادي خان يو زورور سړی وو۔ لکه دا ماته چي ګوري۔ مړی يې وکړو۔
د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله۔ يو چا به خود ورته ويلي وو چي "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی۔ تۀ په دې خبر يې که نۀ؟"
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم۔ دا پلانکی چا مړ کړ۔ هغه راته ووايي خدای به په خبر وي۔" هغه سړي ورته وويل "دا سي وکړه وګرځه۔ په ښار کښي ړوند سړی پيدا کړه۔ له هغه څخه پوښتنه وکړه۔"
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو۔ يو ړوند سړی يې پيدا کړ۔ ورغلی وخنګ ته يې کښېنستو۔ له روغبړه پس يې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ورکړې۔ د کور حال احوال يې ځيني وکړو۔ ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار او سېدونکی يم۔ "بيا يې له زوروره پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، څوک يې او کور د چيري دی؟"
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی۔ د پلاني زوی يم۔ کور مي په پلاني ولات کښي دی۔" په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان۔" زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو۔ دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو۔ يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندهٔ وخندل "دواړه د کمزوري ایمان خاوندان دي. ریښتیا نهٔ شي ویلای. په دې خو د دې ښار واړهٔ او ښځې لا خبري دي چي طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی ." ښادي ورته وویل "دا ښادي خان څوک دی؟" ړاندهٔ چي په شنهٔ دسمال یې خولهٔ پاکوله "دا د پلانیزیو پېښور دي چي ښار ته راغلو. په ښار کښي یې غلاوي کولې. د خلګو مځکي یې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي." ښادي خان ړاندهٔ ته وویل "حافظه! تهٔ څوک یې؟" ړاندهٔ ورته وویل "زهٔ پلانیزی یم."

ما خبر ور پرېکړه.

زهٔ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم. څو یوه بله خبره چي زهٔ په دوې ورځي کښي کورته ځم. له کلي مي سړی راغلی وو ویل یې چي مور دي نهٔ وه ښه."

فرید صېب سر راپورته کړو. زما په لور یې را وکتل.

فرید صېب: "تهٔ دوې ورځي وار وکړه چي زهٔ یو بل مزدور پیدا کړم بیا به لاړ شې."

زهٔ: "خود. ښهٔ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چي زهٔ بېرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نهٔ دي لیدلي. یوه مي ترور ده. تر مور او پلار یې لا حق پر ځان زیات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم."

فرید صېب تندی په دوو ګوتو کښي نیولی وو. ما ته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صېب: "اول دي ویل مور مي ناروغه ده.اوس ترور شوه. ته په کور کښي بل مشر ورور نهٔ لرې؟ "

زهٔ: "نهٔ صېبه ! مشر کشر ورور څهٔ کوې. کشره خور لا نهٔ لرم.زهٔ د مور او پلار دا یو زوی یم بل هغه ترور پر ما تر سکنۍ مور ګرانه ده."

فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. یو کار کولای شي که نهٔ؟ "

زهٔ: "نهٔ صېبه ! پخوا لا څهٔ ښهٔ وو. په ودونو کښي یې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. یوه سپین سرې مور مي وه.هغې د خلګو په ښادیو کښي دریا وهله بیا چي به په کور کښي شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چي حال مي په نشته چي دوی په کوم حال کښي دي؟ "

فرید صېب: "ښهٔ ! ! تهٔ ډم یې؟ "

زهٔ: "هو صېبه !. "

فرید صېب: "ډم او دومره ایمانداره. "

زهٔ: "ښهٔ پوهېدم چي په دې خبره لږ نهٔ ډېر خورېږې.صېبه ! دا ډمان او حرامیان ځکه ایمانداره شو. د دوی خویونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل."

دې خبري پر فرید صېب ښه اغیزه وکړه.

فرید صېب: "ښهٔ دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟ "

زهٔ: "صېبه ! که نهٔ وي خیر دی. زهٔ به یې له یو بل چا څخه پیدا کړم. "

فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. دننه ځم بېرته ژر راځم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ یې په شمار را کړې. زه: "صیبه ! زما خو دومره روپۍ نه جوړېږي."
فرید صیب: "که بېرته راغلې روپۍ به را کړې. که نه راغلې در بخښلې مې دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صیبه را رخصت شوم. رکشه مې راروانه کړه. سړک داسي خالي وو زړه راته وویل "دا رکشه وځغلوه." چي رکشه مې تېزه کړه. د ټریکټر ډرائیور غلام را په یاد شو. غلام سهار وختي د ښار په میان کښې پر خالي سړک چي ټریکټر څومره تېزېدو هغومره یې تېز کړی وو. د ښار تر میانه چي رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چي وهي دي. د ټریکټر پر بریک یې پښه دومره په زور کښېښوده چي ښېخي تر ډېره د ټریکټر د شا پایې پسې کش شوې. خان چي ور رسېدو. خان پر غلام یې لاس پورته کړو "د خره بچیه ! ! ! د سپي بچیه ! ! ! ټریکټر خلک داسي چلوي."
غلام عاجزه غوندي ورته وویل "صیبه ! مور مي وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نیولو وچ شو. یو څه وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ یو څه روپۍ یې ورته ونیوې "ورځه غائب شه. څه کوې چي زما ومخ ته ګورې."
غلام لاولاړ وو خان روان شو. یو بل سړی چي غلام یې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څه پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. " غلام وخندل "وروره ! تر ځاپېړو خوړلو د مور مرګ ښهٔ دی. پخدای که زموږ د خوار فاتحې ته راغلی. نهٔ یې دعا ته لاس پورته کړو.
دا یوه خبره یاده لره. له دې خلګو سره هغه د چا خبره. که لنډه ګنډه کښېوتلې. مور یا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کیږي. "
په ښار کښې را روان وم. د خیاط پر دوکان ودرېدم. خپلې ور کړې جوړې مې راواخیستې. په ښار کښې ښهٔ په مزه مزه ګرځېدم. سواري مې نهٔ پورته کاوهٔ. د کور د پاره مې سودا راواخیسته.
ماښام بنګلې ته راغلم شپه مې نیمه د تېرې شپې په سوچ، نیمه په خوب تېره کړه. سهار مې وختې غوټه را واخیسته. په رکشه کښې کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه روان وو. کلینډر د سواریانو په خاطر نارې وهلې چې زهٔ یې په نظر شوم. را ناره یې کړه "ځې؟ " ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.
بس ته وختم. بس په تلو تلو کښې خراب شو. دا ښهٔ وو چې یخې اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو. مورږ سواریان تر انګورو لاندې ناست وو. په پیاله کښې مو پښې اچولې وې. چا او چا لا د انګورو وښکې هم شکولې وو، چا به اوبه څښلې، چا به انګور خوړل، چا به سګرېټ څکولو.
یو وخت د باغ مالک له لرې را روان وو. په خندا خندا کښې "اخیر د خدای بنده ګانو ! دا زما انګور." خدای شته موږ څهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو۔ د باغ مالک چي راو رسېدو له سلامه پس يې وويل "ګډه يه (ټولو) ستړي مۀ شئ۔ انګور مو دارو شه۔ ښۀ کار مو کړی دی چي خوړلي مو دي۔ اوس که بس نۀ دی جوړ شوی۔ زۀ به کورته لاړ شم۔ ښې يخي شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم۔" مور د کاکا شکريه ادا کړه۔

بس جوړ شو۔ کلېنډر پانې او جېک ټول کړو۔ بس را روان شو۔ ببخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم۔ پړنګه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده۔ ببخي له دوړو سترګي نۀ رنېدې۔ په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو۔ په دروازه کښې ودرېدم۔ ټوخه مي وکړه۔ د مورکۍ له دننه را ږغ کړو۔

مورکۍ: "سلطانه زويه ! تا دي خدای را ولي۔"

څراغ يې بل کړو چي زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله۔

مورکۍ: "تۀ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی يې۔"

ببرته په دې وخت کښې وګرځېده۔ زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم۔ دا راغله د اوبو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چي روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه۔ راغله په ناستې يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم۔ پر تندي يې څو واره مچ کړم۔

مورکۍ: "د بلا هېر شې۔ زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو۔"

بابا: "ښځې ! څوک دی، له چا سره ناسته يې او چاته ږغېږې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "سرېه ! سلطان راغلی ـ"
بابا: "سلطانه ! پر دې نيمه شپه په دې ځول کښې ـ"
موركۍ: "تهٔ دا مغځې ماتی ګوره ـ تر اوسه پړنګـه هو او ځول نهٔ شي سره بېلولای ـ"
بابا لا له بشترې نهٔوو را ولاړ شوی ـ زهٔ ورغلم پـه ناستي مي روغبړ ورسره وکړ ـ
موركۍ: "سلطانه زويه ! تا به ډوډۍ هم نهٔ وي خوړلې؟"
زهٔ: "هو موركۍ ! نهٔ مي ده خوړلې ـ"
موركۍ: "زويه ! بل شی خو نشته ـ چای به پخې کړم ـ له چای سره به ډډۍ وخورې ـ"
زهٔ: "موركۍ ! تهٔ چای پخې كړه ـ ډوډۍ مهٔ را اخله ـ ما بسكټ راوړي دي هغه به خو دانې ورسره وخورم ـ"
موركۍ: "هو زويه ! تهٔ خو اوس بازاري شوی يې ـ په مسكوټو هم شپه تېرولای شې ـ "
زهٔ او بابا سره ږغېدو ـ موركۍ چای پخې كړې ـ غوټه يې سره وشنله ـ بسكټ يې راوړو ـ څو دانې مي له تودو چايو سره وخوړل ـ
زهٔ: "زما كالی دباندې هوار كړه ـ اوس خو هوا ډېره سوكه شوې ده ـ تاسو هم دباندې درو وځئ ـ "
موركۍ: "هو زويه ! موږ هم پړنګه هو دننه راوستو ـ"
زما بشتره يې دباندې را هواره كړه ـ غوماسي وو خو بيا هم ويدهٔ شوی وم ـ سهار راپورته شوم ـ د زردانې كورته ورغلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو-زردانه ترور په کالي کښي پروته وه . داسي وړه ښکاريده لکه يوماشوم . له حال احواله پس جمال ولاړ شو-هغه پروته چائينکه او پيالې يې واخيستې.ما ورته کتل چي دۀ مينځلې.
زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کيږي؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي يې څۀ زياته شوه."
زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي."
زۀ: "د خداى بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه.که روپۍ نۀ واى خو له ما سره وې." ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر يم."
جمال چاى راوړې .پيالې يې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله يا را ويښه شوه.نرى کالى يې له مخه واړاوو چي زۀ يې وليدم د راپورته کېدو هڅه يې کوله.زۀ ور ولاړ شوم.هغسي په پروتې مي لاس ورکړ-تندى مي ور نژدې کړو-څو مچي يې راڅخه واخيستې. جمال زما دويمه پياله ډکوله.
زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "
زردانې ترور وخندل .د ژړګل کاکا په لور يې لاس ونيوو-دا غاړه يې وويله

"د ماښام اوږۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېږۀ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی ژوندی وي پخدای که بله یوه بلا هم راغله بې له عزرائیله .اوس خو یې تور او سپین د بیان هم لوی شو." هم داسې دې خپلې ګپې کولې مور ټولو پر خندل.
له دې واره د زرداني ترور سترګې د یوې لحظې د پاره له ما نهٔ اوښتې. نن هغه کیسه نهٔ وه چې د دې له کوره خپل کورته روان شوم .دا تر هغه ولاړه وه له شا یې راپسې کتل چې زهٔ نیهامېدم. ورځ مې په کلي کښې تېره کړه. شپه په کور کښې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه .ژړګُل کاکا ته يې لاس له خولې اخيستی وو "مغځی دي مات شه.مغځي ماتې. پر تا به هم مور سر تړلی وو. پلار به ټکان کول چي زوی مي پيدا شوی دی. دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وتړل شه.اوبه دي تودې شه. وپتاری ته دي کښېنم.اول مي درته وويل دا ښځه ډاکټر ته يو سه.تا ځان يو په بله کاوو."

په دې دعوه، دعوه کښې د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګُل کاکا ! راځئ." مورې نالي او بالښت را ويستو.په رېړۍ کښي مو ښه بشتره هواره کړه.

جمال زردانه ترور په غېږ کښي پورته کړه.زردانه ترور په رېړۍ کښي پروته وه . سدو ولاړ وو ژړل يې . ژړګل کاکا ناکاره غوندي شا و خوا ګرځېدو.جمال چي دوباره رېړۍ ته وختو. زردانه ترور يې را پورته کړه. په غېږ کښي يې نيولې وه.

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي ږغېده.پخدای که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چي ناروغه ده.زردانې ترور ببو جانې انا ته ويل "حق رابخښه.تۀ په ما ډېره ستړې شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې ـ حق به ته رابخښې ـ زما څۀ حق دی ـ "
زردانه ترور داسي ربړېدېده لکه لړزې نيولې ـ سترګي يې له اوښکو ډکي وې ـ زردانې ترور ورته وويل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي ـ "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له ربړې سره ودرېده ـ
ببو جاني انا زردانې ترور ته وويل "لوري ! په مخه دي ښه ـ له خدايه هيله کښل نۀ دي پکار ـ خدای مهربانه دی ـ خدای به دي خوږ مسافر کړي ـ وخدای ته هر څۀ اسانه دي ـ "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو ـ د کور په لور روانه شوه ـ موږ د سړک په لور په ربړې کښي زردانه ترور را واخيسته را روان شو ـ سړک ته را ورسېدو ـ زردانه ترور مو په غېږ کښي راکوزه کړه ـ موږ د بس په انتظار ناست وو ـ زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کښي نيولې وه بيا جمال ـ
په دې وخت کښي زۀ پر سړک د بس په انتظار کښي ولاړ وم ـ يو تک سپين نوی ډاټسن راغلی ـ ما لاس ور کړو ـ ډاټسن تېر شو ـ بېرته پر شا راغلی ـ ښيښه يې خلاصه کړه ـ يو ښاهسته ځوان په لوڅ سر، سپيني وړې چشمې يې په سترګو وې ډاډسن يې چلاوو
ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی؟ "
زۀ: "پوهېدم ـ "
سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي. "
سړی: "له هغه بله لوره راشه."
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي. "
سړی حیران غوندي شو.د حېرانتیا په انداز یې راته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي."
سړی: "مور دي د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ."
سړی: "دباندي خو به یې دا تېزه هوا مړه کړي."
زۀ: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي. "
سړي موټر نور هم شاته را وستو.زۀ کوز شوم. ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته. جمال هغه زیات کالي. سړی هم له موټره راکوز شو. د ډاټسن پټه (ډاله)یې را خلاصه کړه. مور زردانه ترور ور وخېژوله. ښه پر پنډ کالي مو کښېښودل. بالښت مو تر سر ور کړی. سړي ډاله بنده کړه. زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو.
سړی: "یو را شئ سیټ ته. "
جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې. زۀ سیټ ته ورغلم. له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ. هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه. کوم چې موټر چلاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څهٔ دی؟ "
زهٔ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی یم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وځنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وویل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی .په پلاني کالج کښي لکچرر یم . دی عثمان زمونږ د کالج پرنسپل دی. "
عثمان: "بخښنه غواړم .ما یو تهٔ ولیدې چي ګپه مي دربانديي وکړه.مورکۍ مي نهٔ لیده.دا بل ورور در سره دی؟ "
زهٔ: " نهٔ مي سکنۍ مورده نهٔ مي سکنی ورورد ی خو تر سکنیو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نهٔ ده .خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرهٔ دومره ګرانه ده. "
زهٔ: "نهٔ مېرهٔ مي هم نهٔ ده. " ټوله کیسه مي ورته وکړه.
په یو ړوکي ښارګوټي کښي عثمان یو دوکان ته نژدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "مورکۍ یو شی خوړلای شي؟ "
زهٔ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نهٔ ده. "
له عثمان سره زهٔ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وویل "اوس تهٔ سیټ ته راشه .زهٔ به له زړداني ترور سره کښېنم . " جمال ولوړل که زهٔ سیټ ته ورشم .په دې وخت کښي عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی -ډبی سګرېټ، څلور د چیپس پوړی یو جوس یې له ځانه سره را اخیستي وو- هغه جوس او یوه پوړی چیپس یې جمال ته ونیوو- موږ بېرته موټر ته را وختو چي روان شو-
دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل - دژړګل اوزامنو په کیسه مي سرنه شو خلاص.
عثمان د خبري وار له مخه کړ- دا به داسي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا- یو ورځ یې چا پرزوی ګپه کوله- پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تویي کړې یا یې تندي د دۀ د کټ له بازو ووهل مات شو چي تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څۀ شي- په خندا خندا کښي پرېدي څۀ کوې- پخدای که یې خپلي ښځې ستا مور د زړۀ له تله ور پسې وژړل -په سترګو پوري به لاړي مښي یا به د پیازو اوبه پکښي څڅوي -د زړۀ له تله یې پخدای که اوښکي توي کړې- "
عثمان: "موږ ګپي کوو-د سلطان به خوا بده شي- "
زۀ: "نۀ نۀ صېبه ! ګپي به خود کوو- په ګپو خو څوک نۀ مري، نۀ پاتېږي- " بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې-
جمال: "عثمانه ! هغه زموږ ملګری رضا خو به دي په یاد وي؟ "
عثمان: "هو- "
عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چي انا دي مړه ده -کور ته راشه - اډې ته تللی وو- د ماځیګر ټیکټ یې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې .مور پوښتنه ځیني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ." رضا ویل "یاره ! اوس موټر نۀ وو.د ماځیګر ټیکټ مي وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ یې راواخیستو.زمور دا خیال شو چي خود یې له ځانه سره وړي .دۀ خلاص کړ. ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې .مور ته یې را ږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولې په خپل غم عمجنه وم." مور ټولو وخندل.

زرین ویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره . داسي ګپي لکه انا چي یې نۀ وي مړه.دۀ ته یې کوزده کړې وي. "هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه. یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.

زرین ځیني وپوښتل "څۀ دي رضا ،پر څۀ دي دومره په زوره زوره وخندل؟ "رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرۀ بچی وایي ."زرین ورته وویل "څوک؟ "رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم . داسي هوښیاران ماماګان لرو . ښځې یې سل کاله وړاندي بېولې دي . نارینه یې سل شاته . ښځه ته یې پېنټ شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانی جامې، واسکټ(سدری) ،پټکی . هغه پخوانی ټوپک(یوه یوه مرمی چي ورځي) یې په څنګ ورکړی."

زرین ورته وویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشین ته وایي پنځۀ ډزی."رضا ورته وویل "ځه ورشه منا ! !دا پنځۀ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزې نۀ چې سل ډزې شي. هره مرمۍ به په لاس ورولې او ترې باسې به يې او دا چغې دې وهي اې پلانيه! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو ښېخي ډېر و خندل بيا چپتيا خوره شوه .دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلې خوا ښيښه لږ خلاصه کړه. بېرته يې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "ياره سلطانه! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چې سړي سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه! خبره تر خبري پوري ياد ېږي .ګپې به کوو. زموږ په کوڅه کښې دوه ځوان دي .يو ناني بل جانداد. دواړه مزدورکاره دي .يوه ورځ ډېر يخ وو. ما دواړه په موټر کښې واخيستو. يو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چې تاوده شو. ناني جانداد ته وويل "ياره! چې خدای يو يو موټر په دې يخ کښې راکړی وای ډېر به ښۀ وو."جانداد و خندل "ځغله زويه! چې سړي سر موټر را کړي بيا د خدای په يخ کښې فائده څۀ ده."

په دې وخت کښې د هسپتال په لويه دروازه کښې عثمان موټر ودراوو. دی پر يوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښې راواخيسته. جمال هغه کالي را واخيستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فرياد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټرې ته ور وړئ." عثمان چې د زردانې ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دی لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه دننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره ږغېده.
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده. دا به دومره نۀ وي په تکليف."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
موږ چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې ببخي تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رنا نۀ يې؟"
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې."
زردانې ترور د لاس په اشاره موږ ته وويل تاسو لاړ شئ. موږ دباندې ووتو. دباندې چې را ووتو عثمان موږ ته وويل "ډاکټر فرزانه مې کورودانه ده ." موږ دباندې ولاړ وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده.
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته در وړئ زۀ درځم."
موږ زردانه ترور په غېږ کښې وا خيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور چي خپله وينه ورسره وكتله.زما او د جمال دواړو وينه نهٔ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور ومولګوله .نوري ستني ډاکټر فرزانې ور وليکې.عثمان په منډه منډه راوړلې.تياره ماښام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خداى په لاس دى. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خير زهٔ او عثمان ورځو.ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وخنګ ته د هغي بلي ناروغي مور خيال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښي،عثمان او جمال په خپل موټر کښي روان شو. زهٔ او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه .ډاکټر فرزانې خنګه دا وويل "چي مرګ او ژوند نور د خداى په لاس کښي دى.خود مورکۍ مري چي دا يې وويل."

اوس که زهٔ جمال کرار کړم.که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نهٔ کراريدو.

ګوره چي څومره وخت په دې کښي تېر شوى وى . د ډاکټرفرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلى . يو ځوان سړى،يوه د پاخهٔ عمر ښځه،يوه ډېره سپين سرې(غټي چشمې يې په سترګو وې)په يو لاس کښي يې لکړه،تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نيولې وه. پر ملا کږه راروانه وه.لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موږ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.
زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزانې، زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني ټولو ژړل. موږ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کټ پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه. د زردانې له مخه يې سر نۀ راپورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.
ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري! مۀ يې تنګوه. لږ سر راپورته کړه وژنې يې. سا يې بندېږي."
په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځوسره راغلې خدمتګارې ښځې ټولې يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې وليده چې ژاړي ببرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو. د پړوني څاک به يې ونيوه، سوکه به روانه شوه.
زردانې او هغه سپين سرې چې ښۀ په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو ښۀ خروښ کښته شو.
سپين سرې: "رڼا لورې! څوک در سره دي؟"
زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."
سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم. دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول - پر تندي يې مچ کړم -نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو- هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ-
هغه ځوان: "تاسو راځئ چي کور ته لاړ شو- ستړي به یاست -له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته-زۀ بېرته ورته راځم- "
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو-مورږ دا ناروغه مور وچاته پرېږدو- "
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زموږ خور ده - تاسو هم زما په خیال په حقیقت نۀ یاست خبر- "
د دې خبري له اوريدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرا يان غوندي وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښې ښځ ترډېره لاړو. یو وخت په کوڅه کښې وګرځېدو. په کوڅه کښې روان وو. ما یوې او بلې خواته کتل. واړه واړه دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزیانو (خیاتانو)، یو تنور، یو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر یو لوی ښاهسته کېټ ته وګرځاوو. پر هارن یې ګوته کښېښوده.
یو ځوان ګېټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښې په انتظار ولاړې وې. سره له ورو نجونو او هلکانو چې موږ له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونیول. چا او چا خو بېخې شا را وګرځوله.
یوه پېغله چې د پړوني څاک یې نیولی وو. له موږ سره ځوان ته یې وویل "ګران لالا! ریښتیا رښا خورکۍ پیدا شوه. په هسپتال کښې وه؟"
ګران ورته وویل "هو خورجانې! رښا په هسپتال کښې ده. مورکۍ او پښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي. " پېغلي د پړوني خاک پرېښودو رامخته شوه. په لاس یې روغبړ وکړو. هغه ټولو ولاړو ښځو کښي چا په لوڅ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو.
مورې یې د ګران خوني ته بوتلو. داسي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکي چي یې وادۀ کړی وي . نوی پلنګ، الماری، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چي هر څۀ ځای پرځای پراته وو. د خوني خو چا نۀ دي راته ویلي چي د ګران ده. مورې له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چي ټول د ګران وو. اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زۀ او جمال یې په روغبړ ستړي شو. اخیر یې ډوډۍ راوړه . ډوډۍ مو وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس ګران ماما مورې ته وویل
ګران: "تاسو بېغمه ویدۀ شئ .زۀ هسپتال ته ځم .دوی ته به ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم."
ګران ووتو. زۀ او جمال په خونه کښي پاته شو. دواړو یو بل ته حېران حېران کتل.
زۀ: "جماله ! دا اوس څۀ وشو؟"
جمال په سوچونو کښي ورک وو. ځواب یې نۀ کړو را.
زۀ: "جماله ! وجماله ! "
جمال: "هان."
زۀ: "دا اوس څۀ وشو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ راکوي ـ زما په خیال د بابا په لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خدای ته به دواړه په زاري کېږو چي کیسه د سمو په لور لاړه شي ـ "
بالښت یې سم کړ سر یې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شوم ـ اودس مي وکړو ـ د ماخوستن او قضایي لمنځونه مي ټول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ویدۀ شوی وم ـ سهار چي راپورته شو ـ چای مو وڅیښلې ـ یو بل ماما چي موږ یې لا نوم نۀ وو زدکړی ـ هغه په سپین وړوکي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي دننه ورغلو ـ انا او ښتنه مامۍ هم ناستي وې ـ زموږ زردانه ترور ، د دوی ړنا ښه ښکاریده ـ زرداني ترور وماته را ږغ کړو ـ زۀ ور نژدې شوم ـ دې د راپورته کېدو هڅه وکړه ـ نۀ شوه پورته کېدلای ـ اخیر یې راته وویل "ما کښېنوه ـ " ما را پورته کړه ـ هغه د هسپتال سپین پوست بالښت مي شاته ورته کښېښودو ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زرداني تروړپه ژړا پیل وکړ چي په ژړا یې ښۀ ځان ستړی کړ بیا یې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ور ورنژدې کړو ـ دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل راپورته کړو ـ زما په غاړه کښي یې را واچول ـ څو واره یې مچ کړم ـ سترګي یې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ یې څو واره وویل زردانه ترور: "تۀ مور وخورې ـ تۀ مور وخورې ـ وماته به حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطۍ او مستۍ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به يې هم تېروي. داسي ماشوم دي بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چي راغلې."

زۀ: "زرداني تروري ! لکه څنګه؟"

زرداني ترور دومره په زوره زوره وژړل چي په ژړا سترې شوه . زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټينګ کړو. څو واره يې بيا پر تندي مچ کړم. لاس چي يې زما له غاړي وکښو. داسي بې اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چي نۀ وي پوري.

زرداني ترور په ډکو سترګو ،ژړغوني ږغ راته وويل

زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې .يو به ژړګُل او سدو راولېږې بل د خليل جبران په کتاب کښي يو ليک پروت دی .هغه به در واخلې.له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې.زۀ که جوړه شوم. کورته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چي مي په خپل حق نۀ يې رسولی .که مړه شوم حق به را بخښې .زۀ ځان دلې د پلار او نيکه په هديره کښي پټوم . ژړګُل او زويان هم دلې د ورونو په ښار کښي ځايوم . ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ راځې"

ما چي له دې مخ را واړاوو. سترګي مي له اوښکو پاکولې. د ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل .هم په دې خاطر مي د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه راووتم. په رکشه کښي کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ ـ
چاى مي ور سره وڅيښلې ـ دا ټوله کيسه مي ورته وکړه ـ زما
مور په هسپتال کښي ده ـ که چيري فريد صيب يا اندېوالانو
پوښته کوله ـ دا کيسه به ورته وکړې ـ
له مالکه را رخصت شوم ـ اډې ته راغلم ـ په بس کښي کښېنستم
ـ دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځي د تبيعت خرابى
به درته څۀ ووايم ـ
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په
بس کښي روان وو ـ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه
راوګرځېده ـ له شا يوه ښځه ورپسې وه چي مايې مور وګڼله ـ يو
شى يې پسې تس کړو ـ د دې ماشومي منډي زۀ خپل وړوکوالي
ته بوتلم ـ په وړوکوالي کښي چي به کله مور بد وکړو ـ مور به يو
شي ته لاس کړو ـ مور به منډي کړې ـ دې به هغه په لاس ورغلى
شى دومره په مينه راپسې وغورځاوه ـ هغه بېتي ، بډى ، خوسى
چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀوو بيا هغه بدل
(غاړه ، لنډى) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو ـ
مور کې به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فريد او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو. يوۀ وويل "وروره ! خدای بنده ګوري بيا پر اوري. "هغه بل وويل "په دې زۀ هم پوهېږم وايي(بنده حېران خدای مهربان)
خدای هر انسان ته عقل ورکړی دی بيا يې دا ورښوولي دي چي دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي. جنت او دوزخ په دې نۀ يادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي .هغه وينې چي مسجد دی. ستا مخ د شراب خانې په لور دی. په هغه لور روان يې .اوس وايې خدايه ما مسجد ته ورسوې. دا زما يقين دی چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې. "
هغه بل بيرته ورته وويل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه .ما دا وويل چي دا زموږ په خلګو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغور جن ډېر دي چي لږ ډوډۍ پيدا کړي بيا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي .مثال موږ په پش،پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو. "
هغه بل سړي وخندل "تۀ لېونی يې.دا زما او ستا کار نۀ دی.دا د شاعرانو او ليکوالانو کار دی. شاعران او ليکوالان چي له ځينو عزتمندو خلګ ډمان جوړولای شي .له پښ، پېښور او ډم ځخه بيا سيالان هم جوړولای شي. "
هغه بل "ياره ! ستا تر دې خبري پوري يوه ګپه را په ياد شوه. زموږ په کوڅه کښي يو سړي زوی ته وادۀ غوښتی وو. ماښام يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو- مونږ چي ورغلو- په وارۀ سرای کښي چار پېره کالی هوار وو- چارپېره بالښتونه پراته وو- یوه خواته دوې نالۍ هواري وې چي څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو.

خلک په دې څۀ خبر وو چي دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چي هغه سرمایداره راغلو- دی سم دننه ورسره راغلی چي پر نالیو یې نور خلک ناست ولیدو- داسې خو یې نۀ شو ورته ویلای چي تاسو ولاړ شئ- څۀ داسي یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ- " ټولو خلکو وخندل- پر نالیو ناست خلک ولاړ شو بل ځای کښېنستو.

دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چي زۀ اول نۀ یم پوه شوی چي بحث له څۀ روان شو- دویم زۀ په خپله هم په حال کښي نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم-

لمر لوېدلی وو چي له بسه کوز شوم- مخه مي وکړه- د ژړګل کاکا کورته ورغلم- دوی ډوډۍ خوړلې وه- له روغبړه وروسته مي د زردانې ترور ټول حال ورکړو- د ژړګُل کاکا ټول بدن داسي رېږدېدو لکه لړزه چي پر سړي راشي- بېخي ډېري خبري مي ورته وکړې چي سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم- دۀ وویل "نۀ را سره شته-"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځيني راواخيستو. هغې خوني ته راغلم چي زردانې
ترور به موږ پکښي بندولو. په هغه کښي مي د باکس د تيليو په
رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو. راسره وامي خيستو. کورته
لاړم. سوکه سوکه کورته ورسېدم.
مورکۍ: "زويه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟"
زه: "هو. هسي کالی را هوار کړه. بېخي ډېر خوب راځي."
مورکۍ کالی را هوار کړی. زه پرېوتم. مورکۍ د زردانې ترور
پوښتنه را څخه وکړه. سر سري مي حال ور کړی. د مورکۍ زړه
دا غوښت چي ښه په تفصيل حوال راکړي. ما ځان ويده واچاوو.
دي خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما يې ځواب نه کړو ور.
اخير يې وويل "زويه! زما په خيال ويده شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو۔ شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه ۔ په بشتره کښي يوې بلي خواته اوښتم ۔ وسهار ته مي سترګي وختې ۔ سهار چي ملا اذان شروع کړ۔ زۀ په بشتره کښي د لوېديځ په لور را واوښتم ۔ سپوږمۍ اوښتې وه ۔ په اُورو کښي پټه ښکاره کېده ۔ ما پورته اسمان ته کتل ۔ شايد د ټولي شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه را ښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه ۔ اورۀ دومره تېز روان دي۔ "

په بشتره کښي پروت وم ۔ پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو۔ ښۀ رڼا سهار را پورته شوم ۔لاړم اودس مي وکړو۔ راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم۔

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ ۔ مورکۍ له لمانځۀ پس چاى جوش کړې۔ مورکۍ پيالې ډکي کړې۔

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې۔ د زړدانې حال دي سم نۀ کړو را ۔ څنګه وه زړدانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه ۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نهٔ وو خوښ .عذر مي په دې جوړ کړو. مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څهٔ د پاره راليږلی وو؟ تهٔ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مي اوږده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړګل کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي. څادر مي پر اوږو کړو.د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښهٔ بېغمه ناست وو.
زهٔ: "تهٔ وڅهٔ ته ناست يې ورځه."
ژړګل زړهٔ نا زړهٔ کېدو.
ژړګل: "تهٔ به هم راسره ځې."
زهٔ: "تهٔ ځان تياره وه.زهٔ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم.د جبران کتاب،له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخيستو .د ژړګل کورته وراغلم .درې سره د سړک په لوري روان شو چي موږ لا سړک ته نهٔ وو رسېدلي بس مو وليدو چي راروان وو. موږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چي ستړي شو.اخير مو لاس او څادر ور و هلو.
ډئيوار خود وليدو.زموږ پر برابري يې بس ودراوو بيا درې سره تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو.زهٔ له دوو ناستو کسانو سره پر دريمه خلاصه چوکۍ کښېنستم .دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېنستو.د ټولو سا لنډه لنډه کېده. زما په څنګ کښې ناست ځوان په لوڅ سر،تور غټ ښاهسته وېښتان ښهٔ ږمنځلي، توري غټي چشمې،ږيره بربېت خواپاکي خرېيلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله څنګه وښیښه ته ځېرمه سړی چي تک تور پټکی، سپین کالي، توره سدرۍ، ښاهسته نوراني څهره، نرۍ جګه پوزه، بربت په بیاتي کم کړي، توره اوږده ږیره چي وښستانو یې په اخیرکښي پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي ږغېدو "یاره ! زما خو له دې تعلیمه ډېر بد وشو." ځوان ورته وویل "ولي ماما ؟" سړي ورته وویل "په دې چي یو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښي پیدا. هر څوک چي خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلکو ورته امېد وي چي د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. دا چي راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به یې کښېږدي). هغه چي راسي د ځان د در سړی شي. په یو او بل پسې وي. نوکري غواړي چي نوکري پیدا کړي. پر چوکۍ کښېني. په دواړو لاسو حکومت او رایت لوټي. مائنه خو له ګډ منانه هم وږې نۀ ده پاته شوې."

ځوان ورته وویل "له کم ګډ منانه؟" سړي ورته وویل "هغه دواړه پښې چي یې نشته." ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وویل "له هغه څنګه وږې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ."

سړی ورته وویل "څۀ وجه ده چي له بې تعلیمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښېنه کېږي." هغه ځوان یو څۀ وخت چپ ناست وو بیا یې وخندل "یاره ! ډېر بې کاره سړی دی. یوه ورځ چا پوښتنه ځیني وکړه چي د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

.نۀ منها ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم . تۀ نۀ وینې دوې پښې یې راڅخه واخیستو. د ټول جهان پښې یې را کړې . اوس تۀ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي. "

داسې په ګپه ګپه را روان وو .ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل.دا غاړه را په یاد شوه.

سپین کالي توره سدرۍ

له دوو به یو کور ته راتلی

له ځان سره مې ویل "هغه سپین کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسې ورسې (ورشې)سړي وو. " بس په اډه کښې ودرېدو. مونږ ټول هسپتال ته ورغلو.زۀ په هغو زړو تورو زردانې ترور له هسپتاله را وشړم. مخه مې را وکړه . هغه هوټل ته راغلم چې زۀ ورسره مزدور وم . له مالک سره مې چای وڅیښلې .ماځیګر څۀ لمر په غرۀ اوډر(لوېدلی) وو. راووتم دباندې د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم .خپل سوچ مې پر وهلو. د رکشې ږغ مې تر غوږ شو چې سترګې مې ور واړولې.زما له خوا یو سړی نیم تر رکشه دباندې،نیم په رکشه کښې وو. دا خیال مې شو چې خود ډېر کسان په کښې سپارۀ دي . رکشه چې زما برابر ته راغله بنده شوه . استاذ یې د ستارټېدو کوشش کاوۀ خو ستارټه نۀ شوه . اخیر را کوز شو.سواریانو ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سيټ راپورته کړو. د ننه يې په انجن کښې ګوتې ووهلې.

سواريان چې را کوز شو. دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړېدو. استاذ ببرته ور وختو. رکشه ستارټ شوه .لږ يې مخته شا ته کړه چې سواريانو بېرته د ورختو هڅه کوله .دۀ رکشه وځغلوله .سر يې تر رکشه راويستو. پر سواريانو يې ږغ کړو "چې تاسو ورِم خو ګامېښه به پکښې يوسم." دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ېښې(نيولي) وو. له خندا شنه (ټيکی)وو. دلته موږ ياره د هغې ورځې د ماځيګر خندا څۀ در ته ووايم . هغه ننداره چې تاسو په خپلو سترګو ليدلې واى ډېر به ښۀ وو.

د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه. ډوډۍ ته ناست وم . دومره په زوره زوره مې وخندل .له ډېرې خندا پس مې له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه.

ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کيسه ورته وکړه. ياره هغه سړي، هم مزدورانو ډېر وخندل .له هغې خندا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم .خپلې بنګلې ته راغلم .دلته مې محسوسه کړه چې بخت دي زور کړی دی چې په هغه ورځ دي وفريد ته کيلی نۀ کړه ور.نۀ دۀ درته وويل.هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم.د هغې نۀ کولف وه نۀ کيلی.په هغه ورځ ببخې دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه . خونه له دوړو(خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀ وو. په خونه کښې مي خپله هواره پرې ېښې بشتره له دوړو وڅنډله. پر پرېوتم.

سهار راپورته شوم. له دې سهاره د فريد او د شبنم دواړو په لټون شوم .ببخي ډېرې شپې او ورځې تېرې شوې .نۀ فريد راغلى نۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکان ته ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلى.روغبړ مي ورسره وکړو.

زۀ: "ياره !د دې فريد صيب کور نۀ دی درمعلوم؟ "

همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟ "

زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې. "

همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟ "

زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو. "

همسايه: "اوس ستا شوه؟ "

زۀ: "هو. "

همسايه: "دا خو ډېر ښۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي "

زۀ: "ولي فريد صيب خو ډېر ښۀ سړی دی؟ "

همسايه: "ودې ته تۀ ښۀ وايې.شرابو نه،ښځې خو يې تا په خپلو ستر ګو ليدلې . موږ خو تۀ د دۀ مزدورګڼلی وې ګڼي موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چې دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلکو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له ببشمره تابوتونو سره. د هر چا چي مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."
همسايه: "هغه پخواني خذمتګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."
زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."
همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلګ ونيول شو. دوی په دې تابوت کښي له مړي سره اصلي او پوډر تېرول. که دي چيري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چي څنګه جوړ دي؟"
زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"
همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."
زۀ: "نۀ شوم پوه؟"
همسايه: "پوه به شې."
له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلي بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ما خوستن په بشتره کښي پرېوتم. پر خپله مور او پلار مي سوچ کاوو "دا سي هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې."
په دې سوچ سوچ کښي ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېټ وټکېدو چې خلاص مې کړ. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.

فريد صېب: "تۀ له کوره کله راغلې؟ "

زۀ : "له تلو دوې شپې پس راغلم. "

فريد صېب: "مور دې څنګه وه؟ "

زۀ : "صېبه ! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښې داخله ده. "

فريد صېب : "خدای دې صحت ور کړي . ايمبولنس او کسان راغلو که نۀ؟ "

زۀ: "صېبه ! ايمبولنس خو ولاړ دی. "

فريد صېب : "دا نۀ. يو بل مې هم رانيوو. څۀ شو چې ورک دي. زۀ کورته ځم چې راغلو ګېټ ورخلاص کړه. "

تر ګېټ وتو جېب ته يې لاس کړو. موبائل يې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ايمبولنس راغلی . ګېټ مې ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی .تابوت دومره دروند وو چې هغو دوو کسانو نۀ شو پورته کولای. پر ما يې د همت زېغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونيوو. د بنګلې په شا کښې يوه لويه د دړو دوه تاکه دروازه وه . هغه دوه نابلده کسان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلۍ ورځخه وه خلاصه یې کړه. لاندي زېر زمیني وه. د زېر زمیني په زینو کښې مو تابوت کشاوهٔ. تر اخیره د ننه.
په زېر زمیني کښې نور تابوتونه او څهٔ نور د دړو صندوخان، یو څهٔ د شرابو بوتلونه پراته وو. زهٔ یې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زمیني بلد وماته نابلده کسان دورې ویدهٔ شو. زهٔ چي له زېر زمیني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وړه دروازه هم په نظر شوه . پر ځان خندا راغله ومي خندل "یاره! فرید خو هم ډېر ښهٔ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فرید څهٔ خبر دی چي تر ننه یې د بنګلې شا نهٔ ده لیدلې."
په دې بله شپه فرید له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښې راغلی. یو څهٔ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چي هغه یې رخصت کړو.
فرید صېب: "سلطانه! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زهٔ: "صېبه! سمه ده."
چي دی د ننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زهٔ: "شبنم! هغه غټې درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زهٔ او دا له خپلي خوني ښهٔ لرې د هغې غټې درختي او د ېوال تیارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ یوائي اوس ستا نۀ دی ـ زما هم درسره ګډ دی ـ ګوره ګوره چي په ما پوري لاس نۀ ونیسې ـ تۀ زما میرۀ، ستا په نس کښې بچی زما ورور یا خور کیږي ـ " په دې وخت کښې صیب بیا راووتو ـ د ګیټ په لور راروان وو ـ زۀ د دېوال له سایې سره سوکه سوکه تر ګیټه ور ورسېدم ـ

فرید صیب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "

زۀ: "نۀ صیبه ! زۀ په ګیټ کښې ورته ناست یم ـ "

چي دی بېرته روان شو ـ زۀ هغسي د دېوال سره غلی غلی وراغلم ـ

شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چي څنګه دا زما په نس کښې بچی ستا ورور یا خور کیږي بل زۀ څۀ لېونۍ یم چي په تا پوري لاس نیسم ـ فرید د څۀ د پاره دی ـ

زما هغه شپه نۀ ده هېره چي دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر مخ راکشولم ـ دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د ختو جوړ بتان ـ زۀ تا څۀ کوم ـ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه وکړه چي ځان به داسي کوم بیا به په تا پوري لاس نیسم ـ دا زما خوښه نۀ وه چي په تا پوري لاس ونیسم ـ دا خوښه د دۀ وه ـ په دې خو مي تر هغه وخته کښېنولی وو ـ شراب مي په ځینبل چي په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځیني ورکه کړه ـ را ومي یستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبډیو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چي په تا پوري لاس ونیسم. لاس مي په دۀ پوري نیوو. اوس خو خدای نوره لا هم ښه کړه.
شبنم مي پرېښوده. دۀ له ورغله. لږ وخت پس فرید صېب را ووتو.را ږغ یې کړو.
فرید صېب: "سلطانه! دلته راشه."
د فرید د ږغېدو انداز ډېر تریخ وو. زۀ ورغلم. په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دۀ وېډیو جوړه کړې وه. فرید د پلنګ وخنګ ته پر یوه چوکۍ ناست وو. شبنم یې په څنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه. زۀ ودوی ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم.
فرید صېب: "سلطانه! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تۀ دلته د خلګو عزتونه اخله."
زۀ: "صېبه! د چا عزت مي اخیستی دی؟"
فرید صېب: "د شبنم."
شبنم: "مزدور سلطان نۀ. فریده عزتمنده! تا اخیستی دی."
فرید صېب: "څۀ ثبوت لرې چي ما اخیستی دی."
شبنم: "فریده! هغه شپه زما نۀ ده هېره."
شبنم وېډیو ور ولګوله.فرید حېران حېران ورته کتل. اخیر یې ور حمله کړه.موبائل یې د شبنم له لاسه و کښو.له مځکي یې وویشتو.
فرید صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چې شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډيو موجوده وي"

فريد صيب توپنچه ته لاس کړو.

فريد صيب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"

شبنم: "په دې هم نۀ شې خلاسېدلای. زما ورونه دباندې ولاړ دي."

فريد صيب يو څۀ وخت چپ ناست وو.

فريد صيب: "تاسو دوه يې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"

شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زمونږ جوړه ده."

فريد صيب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ يې درکوم."

زۀ: "صيبه! وماته شبنم ناروا ده."

فريد صيب: "هغه څنګه؟"

زۀ: "شبنم زما مور کېږي."

فريد صيب: "څنګه؟"

زۀ: "تۀ درځه."

ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دی درې سره په موټر کښې سپارۀ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وويل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځي وويل "نۀ له هغې سره دي خدای ښۀ وکړي- پروند وفات شوه- "
له هسپتاله بیرته را روان شوو-
فرید صېب: "تاسو اوس په ما څۀ کوی؟ "
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه -تۀ لاړ شه- سبا ماښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه - زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم- "
فرید صېب: "دا ډېر رقم دی- څنګه یې برابر کړم؟ "
زه: "که ډېري دي- سبا ماښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي- ستا په کور کښې به پراته یو- یاد یې لره -ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خیر وو- "
فرید صېب: "سمه ده -زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم- "
موږ یې د بنګلې په مخ کښې کوز کړو-دی روان شو-
شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه- موږ که مړۀ وو که ژوندي- ستا په کور کښې به پراته یو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وویلې "
زۀ: "شبنم ! تۀ دا خبري اوس وماته را پرېږده - تۀ دا یو کار وکړه - دا اولاد که دي وشو-تۀ وخدای که به یې یو ځای غورځوې - دا زما په لاس راکړه بل شبنم ! ستاسو کور چیري دی؟ هغه ورځ یو همسایه داسي راته وویل چي د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د یوې خور عزت للعام کړ- "
شبنم: "څنګه سړی وو او څنګه رنګ یې وو؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوڅه کښې هره ورځ را روان او روان وي . تور جګ سړی دی . تکې سرې سترګې، اوږده خږه سدرۍ، ښځې لوی وښستان یې دي . پر هغو اوږدو وښستانو یې سره خولۍ لوړه یښې وي."

شبنم: "تۀ په دې کوڅه کښې تر اخیره تللی یې؟ "

زۀ: "نۀ."

شبنم: "دا زما ورور دی . موږ کور نۀ لرو . موږ ښځې ډېر کورونه یو. په ښمو کښې او سېږو. زموږ سړي اکثره موځیان دي . ښځې مو په ښار کښې سوال کوي."

زۀ: "ښۀ چیچګر یاست؟ "

شبنم: "هو. زموږ خلګ په دې کیسو بلد دي. موږ ماشومان نۀ غورځوو. پالو یې."

زۀ: "بیا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی."

شبنم: "ډېر خلګ شته چې په موږ بلد دي . هغه داسې ماشومان موږ ته راوړي بل زموږ نارینه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلګ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي."

زۀ: "شبنمه ! دا خو سم دم بړوګان دي."

شبنم وارۀ وارۀ خندل . له خندا سره یې وچو، پرې پرې شونډو وینې وکړې. پر وینې شوې شونډو یې کاغذ نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود برو ګان دي. برو ګان خو څۀ ښکر نۀ لري. په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چي دو مره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زمورږ ښځو ته نۀ ور کوي."
زۀ: "شبنمه! ولي ستا سو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"
شبنم: "خوښ مو دی. خو زموږ د نارينه وو ضميرونه مړۀ دي. داسي هم نۀ ده چي يو زموږ نارينه دو مره د مړۀ ضمير خاوندان دي. په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته يعني چي وځان ته ببخي ډېر عزت مند وايي. ليکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چي وشو. ما دا ماشوم ځايه کولای هم شو. ليکن ځايه کول مي نۀ غوښت. ډېر داسي کورونه شته چي هغو ته زورورو خلګو ويلي دي "تۀ به دا خپله لور يا خور نۀ ودوې. دا زما ماينه ده." هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور کښېنولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپين سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بد کاري کوي. کورنۍ يې کمزورې وي. ځان وا چوي."
زۀ: "شبنمه! زموږ په خلګو کښي دا خبره کيږي چي چيچګر هديره نۀ لري. خپل مړی خوري. دا رېښتيا دي؟"
شبنم سر وښوراوو. تندی ګونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چي يې را ډکه شي. د باندي ووته. يو څۀ وخت د باندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چي شبنم له د باندي راغله. او به يې طلب کړې. او به مي ور کړې. يو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغره کړې.ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده .تو يې کړې.راغله پر خپل ځای کښېنسته.

شبنم: "په مور کښې خو داسې کيسه نشته لکه تهٔ چې وايې. شايد په نورو داسې کمزورو خلګو کښې وي. زمور مړی په دې چا نهٔ دی ليدلی.يو خو زمور هر وخت کړه په شا وي. کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمور مړی وشي هم.څوک زمور مړي ته نهٔ راځي. مور يې په خپله تر خاورو لاندې کوو."

دلته زما هغه متل را پر زړهٔ شو (خوار مړي نهٔ که يې څوک ناره نهٔ اوري)

زهٔ: "شبنمه! ته اوس لاړه شه.سبا ماښام خپل ورونه درسره راوله

شبنم چې ولاړه شوه.دوه قدمه يې لاوا خيستو ودرېده.مخ يې شا ته را واړاوو.

شبنم: "تهٔ رېښتيا وايې دا ستا پلار دی؟"

زهٔ: "هو.شبنمه! پخدای چې دا زما پلار دی.تهٔ به يې سبا ماښام ووينې چې دی يې مني که نهٔ."

شبنم: "کاش! چې ما هم لکه تهٔ چې خپل مور او پلار پيدا کړي وای.پخدای چې د دې خپل ستړي ژوند ټولې ستړې به مې تر يستلې وای."

د شبنم تر سترګو اوښکې څڅېدې چې روانه شوه. زهٔ د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چې دروازه مې بنده وله .په دروازه کښې ودرېدم.سر مې ورښکاره کړو. شبنم په تياره کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ يې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .يو غم راته دوه شو- په سوچونو کښې ورک ويدۀ شوی وم.
سهار د ژړې لمر ژړګښتې ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته راروان وم چې راورسېدم. چائينکې يې ډکې کړې وې-د شيدو په انتظار وو. له يوې چائينکې يې و ماته توره پياله را ډکه کړه. هغه مې وڅيښله.
د هوټل مالک: "مور دې څنګه ده؟"
زما اوښکې په سترګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندې شو چې کله مې په اوښکو خروښ وختو. اوښکې مې پاکې کړې
زۀ: "اللّٰه دې جنت ور نصيب کړي.هغه وفات شوه."
مالک: "کله؟"
زۀ: "څۀ خبر يم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغې ښځې او د هغې خپلوانو راته وويل چې وفات شوه."
مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟"
ما څۀ ځواب ور نۀ کړ.مالک حېران حېران راته کتل .زۀ را ولاړ شوم تر هوټل راووتم. د ماماګانو د کور په لور مې مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلک وکورته نژدې په يو ماجت کښې ناست وو.
ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مې له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو-زما څنګ ته راغلی-غېږ یې راباندي وګرځوله- په زوره زوره یې ژړل-ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ-

هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو-د ماځیګر تر لمانځهٔ پـه ماجت کښي ناست وو-له لمانځهٔ پس چي زهٔ را ووتم- ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي ماښام پاته شه زما د نهٔ نهٔ له ډېره تکراره پس چي زهٔ را رخصتېدم- جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زهٔ هم له سلطان سره ځم- سهار به وختي بېرته راشم-" د ژړګُل کاکا هم پر خولهٔ هو ورغلو-

زهٔ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه- سبا چي زهٔ راغلم دواړه به سره لاړ شو-داسي نهٔ وي سبا یو څوک وختي راشي -تهٔ به نهٔ یې - دا ښهٔ کار نهٔ دی-"

جمال یو کانړی له بله مات کړ که زهٔ پاته شم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فريد صيب ځان دلې دوري کاوه. يو ورځ چې زۀ شبنم، د شبنم ورور د فريد کورته ورغلو.
فريد صيب: "د خدای پار دی داسي مۀ کوئ."
د دۀ کورودانه او زويان (زامن) ټول راغلو. چای مو څيښلې.
زۀ: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فريد بابک څۀ نۀ وويل. سر يې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه کـه څۀ هم پـه دې خبره وه چې د مېړۀ مي دا مشغله ده بيا يې هم ځان ته زور ور کړ.
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وايې؟"
زۀ: "موري! تۀ لږ سو که ږغېږه. خدای به ټولي خير کړي."
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدي خبري يې پر خولۀ ورتلې هغه يې کولې.
زۀ: "بابکه! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه."
فريد: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زۀ: "موري! د دې دا معنا نۀ ده چې تۀ له يو ښې سرمايداري کورنۍ يې. دا شبنم او زما مور له ډېرو خوارو کورنيو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! کـه زمـا د مـور کـورنۍ در وپېژنم .تـهٔ او فريـد بابـک بـه دواړه پـه دې حېران شی."

د بابک ګرانه ښځه: "څو کـه ده چې تـر ما هم خاندانه ده؟ "

زهٔ: "زما مور د هغه محمدعلي لـور ده چـي د درسته ښـار خلکـو لالا ورتـه ويـل .موري، بابکـه ! اوس ټـول غلـي شئ .زهٔ د خپلـي مور ليک درته لولم." د جبران کتاب مي سره خلاص کړو. ليـک پـه هغـه صـفه کښـي پـروت وو. پـر کومـه چـي جبـران د شـيطان افسانه ليکلې وه.

د مـور پـه لاس ليکلـی ليـک مـي راواخيسـت . څـوواره مـي مـچ کړو. دوی وايي "نارينه په اوښکو ډېر بد ښـکاري ." زهٔ کـه ښـهٔ ښکارېدم که بد اوښکي مي نهٔ درېدې . د دوی ټولـو تـر مـخ مـي سره خلاص کړ. پـه لوړ ږغ مي وټولو ته ويل شرو کړو. دوی ټـول متوجه وو.

د ليک شروع له بسم الله شريفي څخه شوې وه.

ګرانه زويه سلطانه ! ! ! ! دا خو مـي اول درتـه ويلـي وو چـي دلتـه داسـي خلـک ډېـر دي چـي ودي درده وي . هغـه کـه شـته هـم پـه شـمار دي چـي درمـان ور کـوي . دلتـه هغـه هـم پـه شـمار دي چـي اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چـي وديژړوي. هغـه بې شمېره دي چي درباندي وخاندي .هغه پـه شـمار دي چـي ودي خندوي يا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس پـه سپېره څهـره او سپينو غاښو نهٔ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په ياد وي ـ يوه ورځ چي زۀ او تۀ په دروازه کښي ناست وو ـ باران اوربېدو ـ زۀ پر دې درسره ږغېدم..............ـ اوس که زۀ چيري مړه وم ـ اول مي قبر ته مۀ راځه ـ که دي چيري زړۀ نۀ ودرېدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کاڼو ولې تر څو چي دي نفس نۀ وي ختلی ـ که دي چيري داسي نۀ وکړو ـ نو زما د ناامېده مور (چي په دې هم شکي يم پر تا به مي حق وي او که نه ـ که چيري وو) له حقه نافله يې ـ

بل که دي داسي نۀ وکړو لکه څنګه چي زۀ درته وايم ـ فريد که دي ژوندی پيدا کړ ـ تر هغه يې په کراره مۀ پرېږده ـ تر څو چي دي په ژوند نۀ وي وژلی ـ که چيري مړ وو بيا يې هره ورځ قبر داسي په کاڼو وله لکه زما ـ

زما نوم په حقيقت کښي زردانه نۀ رڼا وو ـ زۀ له يو ډېري باعزته کورنۍ څخه يم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چي اکثره خلکو ورته لالا ويل ـ څلور ځوانان ورونه مي وو چي په حکومت کښي پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ايف ـ ايس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ايس ـ سي مي شروع وه چي د شرم او سترې ژوند سبب مي دا فريد نامی سړی جوړ شو ـ فريد په رنګ ډېر ښاهسته په عمل خوږچن (خيرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پيدا شو ـ

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زياتېدو ـ تر دې سره ورسېدو چي ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکټرو وګرځېدم ـ تقريباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځایه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وویل چې ماشوم ژوند کړی دی. ځایه کول یې خون کول دي.
په کور کښې مې له شرمه سترګې نۀ شوې رټولای .زۀ و مور بیا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چې نا امېده شوو. اخیر مې د ځان وژنې کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځې په لاس نۀ راغله چې تۀ پیدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ویستې . کوم ځای چې ما ور ښودلی وو هلته یې یښی وې. په کور کښې نور داسې د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مې یو وړکی لیک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښې مې خپلې کورنۍ ته ولیکل چې په ما پسې مه ګرځئ .زۀ نن شپه ځان وژنم. د شپې چې ټول کور ویدۀ شو. زۀ د کور له خوا په زینه راوختم . په ډېر احتیاط او تکلیف مې هغه زینه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مې په کوڅو کښې مخه را وکړه .د فرید بنګلې ته راغلم .نیت مې دا وو چې فرید به اوس تا واینه کوي . که یې چیرې ځان دلې دورې کاوۀ. ځان یا به دی وژنې !. ګېټ مې وټکاوه. ګېټ د فرید هغه مزدور خلاص کړ چې زۀ یې پېژندلم. تل یې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو. د فرید پوښتنه مې وکړه .فرید په دې شپه په بنګله کښې نۀ وو. د مزدور په خونه ور دننه شوم. په خونه کښې زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چي زما مور هغه وخت تۀ نغښتي وې. پوښتنه مي ځيني وکړه ـ فريد چيري دی؟ هغه وويل "زۀ هم نۀ وم ـ نن راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي ـ بجلي چي نۀ وه ـ را ويښ شوم ـ ورِه دلاس بتۍ مي را واخيسته راووتم ـ تکه توره تياره وه ـ د ماشوم په ګېټ کښې ژړا وه چي ګېټ مي خلاص کړو ـ ماشوم پروت وو ـ تر سهاره مي وګرځاوو ـ سهار مي له هوټله شيدې ورته راوړې ـ په چمچه (کاشوغه) مي ورکړې.

د فريد صيب بې اجازې کلي ته لاړم ـ ماشوم مي يو وړو ـ زموږ په کلي کښې ډم دی ـ د هغه اولاد نۀ وو ـ هغه ته مي ورکړی ـ د هغه ښځې چي ماشوم ورواخيست د ستي يې وويل حرموني ځو مره ښا هسته دی زړونه کاږي ـ چيري مي ورکاوۀ که زۀ يو سر نۀ وای ـ کور مي درلود ای ـ زۀ دا يو سر يم ـ " ويې خندل "څه پرېږده يې ـ نر ښځي په فرياد بد ښکاري ـ ستا ولي رنګ تغير خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې ـ فريد صيب ته راغلې هم نۀ يې ـ "

ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم ـ که يې نۀ کوې بيا به پر خولۀ لاس نيسې ـ ما او خپل کار به سره پرېږدې ـ " هغه وويل "ولي به يې نۀ درسره کوم ـ اخير انسانيت ، پښتونواله ، مسلماني ده ـ خو شرط به دا وي چي په دې درو سره کښې جائز وي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري۔" دهٔ وویل "دواړه راته وو ایه۔ دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم۔"

ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه۔ اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده۔ راته وایې سړی را په ګوته کړه مونږ یې وژنو۔ اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستې دستې موټر پیدا کړې۔ ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې۔ زهٔ له تا سره وادهٔ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته ووایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زهٔ او تهٔ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم۔ که یې دواړه وویشتو نهٔ۔ زما درسره وعده ده چې وادهٔ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څهٔ کاروبار کوي۔"

سړی وار خطا غوندې شو۔ هر څه ئې نې ورک شو۔ بېخي ډېر وخت یې تر خولهٔ خبره نهٔ راووته۔ اخیر زهٔ ورغلم۔ د دهٔ پر بشتره پربوتم۔ شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه۔

سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو۔ زهٔ او دی پکښې کښېنستو۔ ما پښین یو کورته ورغلو۔ موټر ته مو روپۍ ور کړې۔ هغه روان شو۔ دهٔ راته وویل "دا زما د خور کور دی۔ تهٔ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زۀ بېرته راځم . زۀ به لاړ شم . ستا د پاره به څو جوړې جوړې کړم . څو بشترې او لوښي به واخلم . په کلي کښې به خپلې خونې را صفا کړم . له هغه پس به ور شو . نو به کليوال شک نۀ اخلي ."

ما لس شپې د دۀ د خور په کور کښې تېرې کړې . خور يې دومره پورته کښېناسته راسره کېده . د ورور په وادۀ ډېره خوشاله وه . هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه ! چې زما ورور دي د کور خاوند کړ ." خور يې په اخښې زما د پاره قميس او پړونی راوړو . دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو .

له لسو شپو پس چې دی راغلی . زۀ يې خور او اخښې په اوږدۀ قميس کښې له دۀ سره را رخصت کړم . په ښۀ نوي قميس او پړونې کښې له دۀ سره کلي ته لاړم . دورې مي نوم پر ځان زردانه کښېښودو . ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو . سو که مي جامې هم د کليوالو ښځو غوندي اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو . له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ، زرداد او زرګُلي لرې کړو .

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نۀ راځي . ماشومان مور دنيا ته راولو . هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څۀ ډول يې راولو . هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پورې اړه لري . دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لږ پيدا کوي که ډېر . کال پس يې پيدا کوي ، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که دريږ. هغه مور او پلار خود اولاد نۀ شي پيدا کولای چي په مور يا پلار کښي يې يو نقص وي. ځيني داسي مور او پلار وي لکه زۀ او فريد چي خواهشات يې سترګي ورپټې کړي بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه تۀ."

زما دلته د وجود هر وېښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو يوړم "چي داسي هم کېدای شي يا کېږي. حرمونی پيدا کوي او غورځوي يې .دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا کړي او غورځولي وي."

چي د سوچ له دنيا څه بېرته حقيقي دنيا ته راغبرګ شوم. بېرته مي سترګي ليک ته را واړولې.لاندي څۀ داسي ليکلي وو.

"تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې .ګناه زما او د فريد وه. سزا يې تا تېره کړه. تۀ هغه ماشوم يې چي رښا ګناه ګاره دي مور ده او فريد ګناه ګار دي پلار. په دې فيصله کښي ګوره پر تا مور ږکه خپل تقدير ملامت وي. مور نور په خپل قلم هيڅ نۀ شي درته ليکلای.

تۀ به اوس فريد پيدا کوې. دا زما ليک به يې ومختنه ږدې. فريد به څنګه پيدا کوې؟ فريد به اوس سپين ږيری وي خو کور يې په پلاني ځای کښي دی. هغه بنګله په پلاني ځای کښي ده چي دۀ به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.

فريد به تر هغه نۀ پرېږدې چي خپل حق دي نۀ وي ځيني اخيستی. د دې خبري ژړګل ګواه دی بله د دۀ خپله ښځه که يې بې ايماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله.یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله.یو غټوکی زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رڼا "
چې سر مې راپورته کړ.له اوښکو ډکې سترګې مې یوې او بلې خواته واړولې .فرید ،شبنم ،د شبنم ورور،دبابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل.زۀ راووتم.دوی مې ټول یو ځای سره پرېښودو.بنګلې ته راغلم .نن مې د فرید بابا د خونې کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته‌ه ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکټر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.
زۀ: "څوک ورسره شته که نۀ؟"
مزدور: "نۀ جي!"
دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکټر فرزانه يوازې ناسته وه. د يو کتاب پاڼې يې سره اړولې.
زۀ: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"
ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دې راوله."
ورغلم په مخامخ چوکۍ کښې ورته کښېنستم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چې سپين څادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندې يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراتۀ وو. برسېره وډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراتۀ وو.
ډاکټرفرزانه: "له رنا سره دې خدای ښۀ وکړي. زۀ خو بيا نۀ درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يو غم اخته کړي يو. رنا خو زما د کالج په وخت کښې تر ټولو ښه ملګرې وه."
زۀ: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"
زه: "سلطان."
ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړی نه را کړی دی."
زه: "بيا هم."
ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل . که چيري زما زوی سلطان درته راغلی .شايد له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي. پکار دی ته د ده تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکې چې دی راشي ته يې په لاس ورکړې."
ما پر وخندل.
زه: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څه پوهېږي؟"
دې هم وخندل بيا يې د مورکۍ په خبرو داسې پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلي دي . په خدای که يې ځوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي.مثال ته اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟"
زه: "ګناه دې او خپل يار کړې. سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې. دويم دا دا يو اځې له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی.څلورم دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟"
ډاکټر فرزانه: "زما په اند .له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نهٔ کړي. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پيسو په لالچ کښي داسي کوي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي سوچ لري لکه نيازهٔ (سېلاب) اخيستی وځګ ته لاس اچوي . وايې په اخير کښي به په دې سړي پوري لاس ونيسې يعني هغسي نهٔ شي وه. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نهٔ لري.
زهٔ پوهېږم چي تهٔ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په يو څهٔ وخت کښي ضايعه کېږي . ولي يې ضايعه کوي نهٔ ؟ دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نهٔ لري. پر دې له ډېره وخت زهٔ کار کوم. سوکه سوکه لګيا يم او په دې کښي هم سل په سله د نارينه لاس دی." بيا يې وخندل "پښتانهٔ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښي دی) تهٔ او خدای ! ! دا د ښځې له ذات ،سادتوب او مينتوب سره بې انصافي نهٔ ده . راځم د بې انصافۍ په لور. پر يوهٔ وادهٔ برسېره بل غواړي . که چيري چا خپله لور يا خور نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تېښتوي ـ پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي ـ
داسي هم کوي ـ یوه کوي بله پرېږدي ـ داسي یې لا له ښځې سره کړي دي ـ تربور ،عزیز او قریب پر بل شي ځیني مړ شي یا مړ کړي ـ کورته را منډه کړي ـ خپله ښځه وولي ـ وایي دا زما په ښځه تور وو ـ دې ته ولي زموږ د خلکو سوچ و فکر نهٔ ور اوړي چي د نورو خلکو څو فیصده ښځې پر اولاد مري ـ زموږ څو ـ په نورو خلکو کښي څومره غلا او قتلونه کېږي ـ په موږه کښي څومره ؟ـ
دا دوه سوالونه که اوس زهٔ او تهٔ په مخه وا خلو ـ په سوال کښي سوال پیدا کوو ـ کتاب څهٔ کتابونه به پر ې ولیکو ـ
له دې یوهٔ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم ـ دا زموږ خلک چي څهٔ وایي ـ عمل یې هم داسي دی که نهٔ؟
مثال ملا ،ملک ،سید ،خان ـ د دې خلکو چي کومه زمه واري ده ـ هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟یعني دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا ، ملک ،سید ،خان فرق شته که نهٔ؟ "
پر دېوال ځوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی ـ اوس له کوره څوک را پسې راځي ـ "
ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم ـ زما په خیال خبره رانه په بله لاره ـ خیر ببرته به خپلي خبري ته راشو ـ راځم دې درو رشتو ته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانیت،ژبه ،مذهب .
په دې درو کښې په یوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلای . په دې
دوو کښې کېږي .زموږ په ټولنه کښې ډېر خلګ شته چې د مور
په نوم پېژندل کېږي . مثال د ژړې انا زویان (زامن) ،د شنکې
ترور زویان داسي نور. پر دې خلګ خاندي څۀ ډېر په سپک نظر
ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا یو ډېر غټ سوال دی. پر
دې سوچ کول په کار دي. "
زۀ: "فرزانې خوري ! بیا له موضوع واوښتې. "
ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله . تا به
اورېدلي وي چې دوه وروڼه دي . یو پلانکي زی بل پلانکي
خېل دی. "
زۀ: "هو خوري ! ما اورېدلي څۀ ما لیدلي هم یې پېژنم. "
ډاکټر فرزانه: "داسي وروڼه هم شته چې د یوۀ په کور کښې یوه
ژبه،د بل په کور کښې بله ژبه ویل کېږي . داسي وروڼه هم شته
چې یو په یوۀ مذهب وي بل په بل . په دې به هم اکثره خلګ خبر
وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا
وګوره . داسي خلګ لکه دا تۀ (د حرامیانو)په نوم چې یاد شوي
دي. لوړ مقام یې موندلی چې نن یې پر مېنو پاته لمسیان او
کړوسي چې د هغو پر لمسیانو او کړوسیا نو باچاهي کوي. چا
چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ویل .مثال لکه دا ځیني
خلګ ،کورونه او قبیلې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولهٔ کښې وه چې د ټېبل په پروته پنډه ښيښنه کښې يوه څهره را ښکاره شوه۔زهٔ وار خطا شوم۔خولې راباندې ماتې شوې ۔بدن مې په رېږدېدو شو۔د دې سترګې په ما کښې،زما سترګې په دې کښې ښخې وې ۔ نهٔ دې له ما سترګې اړولې نهٔ ما له دې۔ له وېرې مې ورته وويل "خوشحال خټک خو نهٔ يې؟ "

د څهرې خولهٔ وخوځېده ۔په سپينو غاښونو يې څهٔ داسې وويل

"نامرد فخر په نصب کا
مرد نهٔ مور لري نهٔ پلار "

چې راويښ شوم۔په خولو کښې غرق وم۔ سا مې لنډه لنډه کېده ۔ نهٔ ډاکټر فرزانه وه،نهٔ خوشحال خټک۔سترګې مې وغړولې۔ په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم،کوم ته چې به فريدبابا د بل نامحرومې ښځې راوستې ۔هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم ۔دا مې محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نهٔ سړی کېږي۔"

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library